

'What goes up, must come down'.

Tekening kافت: Cobain impressie, Peter Bracke

© 2007, Peter Bracke, Antwerpen

Herziene uitgave.

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 97 890 811764 15

D/2007/Peter Bracke, uitgever

Woord van dank

Dit boek zou nooit geschreven zijn zonder de onvoorwaardelijke steun van Felix Sperans en het schouderklopje dat ik kreeg van de Nederlandse dichter en schrijver Simon Vinkenoog.

Ook hartelijk dank aan Marjolein Claeys, Stefanie Duerloo, Erwin Vanmassenhove en Jana De Zutter voor het lezen van mijn manuscript tijdens het schrijfproces. Mijn oprechte dank gaat uit naar Isabelle Sauzet, voor haar aanmoedigingen en commentaren.

Ik ben deze mensen immens dankbaar, zonder hen zou dit boek nooit zijn ontstaan.

Met dank aan Felix Sperans, Vitali, Simon Vinkenoog en Hans Plomp voor hun inspirerend werk.

Blijven schrijven, heren!

Dank aan Suzanne Binnemans voor de liefdevolle begeleiding aan de Schrijversacademie te Antwerpen
Verder dank ik mijn vaste vrienden, voor hun trouwe vriendschap. De namen van sommige personages zijn gewijzigd om hun anonimiteit te garanderen.

Voorwoord

Wat met de kinderen in de derde wereldlanden? Wat met de tallozen die gebukt gaan onder armoede? Wat met de ontelbare depressievelingen in onze Westerse Wereld waarvan de Wereldgezondheidsorganisatie voorspelt dat depressiviteit de ziekte van de 21ste eeuw zal worden? Zullen wij met zijn allen de hoop en de kracht vinden om ons doorheen de uitdagingen van de toekomst te slaan? Wat met onze ecologie, die in een diepe crisis verzeild is geraakt? Zullen we met zijn allen de kracht vinden om een positieve koers te varen, voor onszelf én voor onze medemensen?

Dit boek is een relaas van een jonge adolescent, die zich – opgroeiend in een milieu van druggebruik en criminaliteit – een weg zoekt waarbij deze existentiële vragen telkens weer de kop opsteken. Dit boek wil een houvast zijn voor velen die zich in dezelfde situatie bevinden en tevens is het een boodschap van hoop, zoals het laatste hoofdstuk duidelijk laat blijken.

Wat de auteur zeker als boodschap wil meegeven, is dat we - ondanks alle uitdagingen waarvoor we ons geplaatst zien in de wereld van vandaag – nooit er het bijltje bij mogen neerleggen. Elke ervaring in ons leven als mens maakt ons rijker, en stilaan kunnen we – ondanks de pijnlijke gebeurtenissen die we soms ervaren – het leven van de zonnige kant leren zien.

Ik wens u veel plezier met dit autobiografisch boek, over het leven van een jongvolwassene die zich een weg zoekt doorheen een jeugd vol van drugs, depressies en perioden van waanzin. Het psychiatrische ziekenhuis was dan ook nooit ver weg, maar er is nog leven buiten de muren van de instelling.

Laat dit boek een oproep zijn om ondanks alles de meest positieve en creatieve kracht uit jezelf naar boven te halen, bij het aanpakken van je levensproblemen. Onze aarde vraagt om een positief scheppend vermogen, en ik ben er vast van overtuigd dat we met zijn allen samen de uitdagingen van de komende decennia het hoofd zullen

kunnen bieden. Als we met zijn allen de ogen en het hart
openen en ontwaken.

Peter Bracke

1.

Geworpen was ik, in een wereld die ik niet begrijpen kon. Ik was net dertien jaar geworden. Ik tuurde ietwat onverschillig door het raam van de achtste etage van ons flatje en zag de meeuwen voorbij vliegen. Ik keek naar de uitgestrekte vlakte met de talloze kleine huisjes in dit rustige dorpje. In een compact kamertje met posters aan een muur die was volgeschreven met kunstzinnige uitlatingen van mijn bezoekers, dacht ik na over het leven. Ik gooide me uitgestrekt op bed. Er stond een gitaar in de hoek en daarnaast zag je een schattig minuscuul 30 wattversterkertje staan, waar bovenop stapels artikels en interviews van mijn felbegeerde artiesten gespreid lagen. Jim Morrison pronkte bovenaan deze stapel, en aan de muur hing een poster van Kurt Cobain. Hoe ik er mijn hersens ook over pijnigde, en hoelang ik er ook over nadacht - zolang tot ik er de kramp van kreeg - ik snapte het bij god allemaal niet. Ik keek naar de wereld en zag hoe iedereen zich een weg doorheen het leven baande.

Ik was al heel snel in mijn puberteit gekomen. Ik had me tot de punk bekeerd, gewoon omdat me dat een leuke dwarsliggerij leek te zijn. Met roodgeverfde haren en een veiligheidsspeld door mijn linkeroor maakte ik de straten onveilig. Ik zag er niet zo uit omdat ik het mooi vond, of omdat het de één of andere modieuze trend was die ik blindelings volgde, nee, het was louter en alleen om het klootjesvolk te shockeren. Je weet wel, die enggeestige mensen die nooit verder kijken dan hun neus lang is. Die mensen die zoveel met zichzelf bezig zijn dat ze vergeten dat er meer bestaat dan hun eigen achtertuin. Hiertegen kon ik me mateloos afzetten.

Ik was altijd een stil en teruggetrokken wezen geweest, maar hier zou nu maar eens een eind aan moeten komen. Ik was er vast van overtuigd van mij te laten horen, en ik zou mijn leven niet onopgemerkt aan me voorbij laten gaan. ‘Wat denken ze wel? Godverdomme! Kijk eens aan, hier ben ik!’. Het was het gedrag van een tiener die zich afzette tegen elke vorm van gezag dat me kenmerkte.

Zoals gewoonlijk nam ik 's ochtend de bus om half acht naar school. Die bracht me naar het volgende dorp. Daar aangekomen, werd er in groep gekeuveld over allerhande banale dingen, aan een klein bakkerijtje, waar je heerlijk worstenbrood kon krijgen. Er werden sigaretten gerookt en er werd heel wat afgelachen.

Op een koude winterochtend als deze, zag je de zon stilaan vanachter de winterwolken verschijnen. Voor een select clubje was het de gewoonte tijdens dit winters tafereel om gezellig een stickie te draaien, en dit in alle rust op te roken, nog voordat de lessen begonnen. We namen een sigarettenblaadje, er werd een filtersigaret opengemaakt, en de tabak eruit mengden we opnieuw met wat wiet of hasj erbij. Het boeltje werd samengerold tot een joint. Er werd gepraat en gelachen en inmiddels deed deze pretsigaret de ronde. Het was allemaal zo spannend voor jonge pubers om wiet te roken, je maakte deel uit van een subcultuur. Het was 'cool' en gedurfd en zij die niet meerookten werden saai bevonden. Ik

herinner me dat, toen ik de eerste keer aan de beurt was, ik enkele diep geïnhaleerde trekken nam en wegzonk in een verruimende staat van zijn. Ik moest er geweldig door lachen en mijn ogen sloegen rood aan. Voor de rest van de voormiddag was ik helemaal van de kaart.

Wanneer ik 's avonds thuisgekomen Kurt Cobain, van de bekende grungegroep Nirvana, alweer zag optreden op MTV werd ik door iets geraakt dat ik nooit eerder had ervaren. De oerschreeuw van Cobain omvatte alles wat mijn ziel niet verwoorden kon. Ik zou het eveneens willen uitschreeuwen. Ik voelde me eenzaam, zo anders dan de anderen, en ik zocht aansluiting bij mijn eigen subcultuur. De meeste medestudenten leidden een normaal burgerlijk leventje, - althans zo leek het - en ik werd zo anders groot. De enige waar ik het een beetje mee scheen te kunnen vinden was Bernard. Ook hij liep niet zomaar mee in het rijtje. Hij rookte wiet, droeg een stoere lederen vest en luisterde de hele dag door naar Metallica. Bernard was echt een speciaal typetje en zijn klederdracht was uniek op onze school. Iedereen keek op

naar zijn rebelse aard, hij ging nooit onopgemerkt voorbij. Er waren er ook die zijn haantjesgedrag niet pikten en waardoor hij werd genegeerd. Hij torede echter meters uit boven de brave burgerlijke massa van eerstejaarsstudentjes. Ik kreeg een bankje met hem te delen en we werden algauw beste maatjes.

In die tijd woonde ik bij mijn moeder, maar wanneer ik bij vader op bezoek was, vertoefde ik tussen mensen wiens levens aan elkaar hingen van de feestjes, en die verder weinig anders schenen uit te vreten. Ik was ontzettend betoverd door het leven van popsterren, en experimenteren met drugs scheen geen uitzondering te zijn voor deze mensen. Het experimenteren had iets mysterieus, iets mystieks, en ik werd er algauw enorm benieuwd naar om het zelf te gaan proberen. Voor mij waren het ongelooflijke openbaringen, het gebruik van die drugs, het leerde me heel wat over de geest en zijn ongekende mogelijkheden. Het was als proeven van een verboden vrucht en je deelachtig maken aan ervaringen die niet tot het alledaagse behoorden. Je moest al goed

gek zijn om je er mee in te laten, want het was hoe dan ook gevaarlijk. Ik was me van geen kwaad bewust, en in navolging van mijn gitaarhelden begon ik ruimschoots te experimenteren. Het verbaasde me telkens weer hoe een bepaald middel je in een andere zijnstoestand kon brengen, en ik genoot ervan hiermee te flirten. Altijd al had ik me anders gevoeld, enigszins gevoeliger en sneller moe dan de anderen omwille van een zwakke fysieke gezondheid. Ik merkte echter al gauw dat bepaalde stimulerende drugs me de energie gaven die ik zo vaak scheen te missen. Onder invloed was ik blakend van zelfvertrouwen en één en al energie, en ik gedroeg ik vaak me uitbundig. Ik ontpopte me van een teruggetrokken tiener tot een wezenlijke extravert. Het feit dat ik me - op die jonge leeftijd – volledig afzette tegen mensen die enkel in het rijtje schenen te lopen, stemde me gelukkig. Mijn anders-zijn kon ik hiermee in de verf zetten. Ik wou niet tot die grijze massa horen, die braafjes alles deden wat van hen verwacht werd, zonder buiten de lijntjes te kleuren. Ik vond aansluiting bij een alternatieve orde van nihilistisch zoekende tieners die

opgroeiden in de grote, boze buitenwereld. Allemaal waren ze op zoek naar zin, avontuur en geluk in het leven, en iedereen had hiervoor zijn eigen methoden. Dit was typerend voor iedereen die zich tot de generatie X rekende.

Al sinds mijn tienertijd liep ik regelmatig gebukt onder depressieve gevoelens. Ik begreep maar niet waarom mijn ouders steeds ruzie maakten, en dit onbegrip ging jaren door tot ze uiteindelijk scheidden. Als tienjarig kind dacht ik al wel eens aan zelfmoord, ik klom op een metershoge kraan en droomde ervan hieraf te springen en het leven te laten voor wat het was. Ik had verscheidene instellingen gezien voor moeders die op de vlucht waren, en heb ook in verschillende van die tehuizen gewoond. Mijn eerste indruk bij ons eerste tehuis vergeet ik nooit. Ik wou daar niet blijven op die gekke plek. Er hing een griezelige sfeer en het was er ontzettend druk. Je kon de tram horen voorbijrijden op de steenweg, waar het tehuis op uitkwam. Je kon de pijn en de ellende proeven van die vrouwen die op de vlucht waren geslagen voor hun

partners, en ik was er samen met moeder toch maar mooi mee tussen beland, nog veel te jong om hoe dan ook te kunnen begrijpen wat er gaande was.

We verbleven er drie lange maanden, toen ik nog geen tien jaar oud was. We hadden gedurende al die tijd zo'n drie à vier tehuizen op korte tijd versleten, en ik veranderde hierdoor regelmatig van school. Hoe eenzaam en verlaten ik me tijdens die periode voelde, valt met geen pen te beschrijven. Ik begreep niks van de situatie waarin ik beland was en miste mijn familie. Het was allemaal aan me voorbij gegaan, maar het had me niet onberoerd gelaten. Ik kon de zelfmoordromantiek van Kurt Cobain maar al te goed begrijpen. Ik werd bezeten van deze man en verzamelde alles wat ik te pakken kreeg over hem. Ik las interviews en artikels over zijn druggebruik en zijn manier om keet te schoppen, en hij werd een voorbeeld voor me. Hoewel Kurt geen boegbeeld wou zijn van een drugscultuur en van een generatie, werd hij het voor mij meer dan zeker. Zijn klederdracht, zijn gitarenmanie en zijn energieke manier

om in het leven te staan, dwars door alle grenzen en conventies heen, was net wat ik zocht in een mens waarin het vuur fel brandde. Op televisie draaiden de herhalingen maar door over de recente zelfmoord van Cobain. Hij had een overdosis heroïne genomen en zichzelf een kogel door het hoofd gejaagd. Waarom Kurt? Waarom doe je zoiets terwijl jij de enige houvast bent van mijn generatie? Ik kocht al je platen en droomde ervan ooit zelf gitaar te kunnen spelen, en nu verlaat je ons in een oogwenk. Wat bezielde deze jongeman in de bloei van zijn leven? Wereldberoemd en een god voor velen, schoot hij zich een kogel door het hoofd, een kogel die dwars door een generatie vloog.

Wanneer ik veertien werd kocht ik mijn eerste gitaar en begon lustig mee te spelen met de muziek van Nirvana. Wanneer mijn schooltijd erop zat, kwam ik thuis en speelde uren gitaar. Een meisje uit de buurt kwam me regelmatig opzoeken en genoot mee van mijn eerste gitaarakkoorden, terwijl ik gulzig marihuana rookte. Het waren leuke tijden: gitaartje inpluggen, akkoordenboekje

bij de hand, die eerste vingerzettingen oefenen en dan spelen als de groten. Met weinig akkoorden kon je veel doen, dat merkte ik al gauw uit eigen ervaring. Ik kreeg een eerste gitaarleraar die vader voor mij betaalde en wekelijks verwerkte ik oefeningen die ik een week lang doornam. Hoe hard ik ook werkte, telkens luidde de boodschap: 'meer oefenen, meer oefenen'. Ik had een strenge meester, en maar goed ook. Als je niet speelde tot bloedens toe, werd je nooit goed.

Wat was ik verknocht aan dat leventje en helemaal gefascineerd door het leven van rocksterren. Kon ik ook maar zo leven, als rockgitarist, met de wereld aan mijn voeten, en geld genoeg voor alle drugs en vrouwen van de wereld. Ik zou rock 'n roll leven en rock 'n roll sterven.

Bij vader thuis werden er steeds meer cokefeesten gehouden met vrienden. Hierbij voltrok zich steeds hetzelfde patroon: de feestvierders kwamen aan, er werd drank op tafel gezet, en er werd cocaïne gekocht bij de

dichtsbijzjnde dealer in de straat. Vervolgens werd er in een beperkte kring feest gevierd en drugs gebruikt. Ik leerde dat er niks belangrijker was dan met een rock 'n roll levenshouding in het leven te staan, en ik vond het geweldig. Doe me dat maar eens na, dacht ik dan, al die brave kereltjes op de schoolbanken, die totaal niets beleefden in hun veel te enge wereld. En ik die me hier met volle teugen kon vermaken met het gebruik van alcohol en drugs. Alle vriendjes van school die ik mee naar huis nam amuseerden zich geweldig bij mijn pa thuis. Ik had geen burgerlijke opvoeding gekregen, en alles mocht, en alles kon. Er werd gedronken, geblowd en gesnoven, én er werd genoten van goede muziek. Er was slechts 1 maatstaf: gebruik geen heroïne, niet spuiten, en verder deed je wat je wou, maar gebruik alsjeblieft een beetje je verstand, want je bent met niet-alledaagse dingen bezig.

Op een donkere avond wandelde ik bij mijn pa binnen. Hij nam me stevig vast en zei dat hij zich rot voelde. De tranen stonden in zijn ogen. Hij was dronken en

wandelde naar huis, met zijn hoofd omlaag gezakt. Ik wist niet wat er gaande was en stelde me vragen bij deze leegte die hem had getroffen. Een week later werd er een depressie bij hem vastgesteld en werd hij een half jaar behandeld met Prozac. In zijn boekenkast vond ik het boek 'Het land Prozac' van Elisabeth Wurtzel. Ik nam een weekend de tijd om dit boek helemaal door te lezen. In het boek werd ook verwezen naar Kurt Cobain en de X-generatie. Ik bleek een kind van mijn tijd te zijn, hoewel nog zo jong en ongeschonden, en volledig in mijn puberteit. Het was mijn eerste kennismaking met levensmoeheid en depressie in mijn omgeving.

Ik leefde rock 'n roll, behaalde goede resultaten op school, maar had soms zo vaak aan alles de pest dat alleen muziek mijn enige houvast was, voldoende om mijn eigen depressiviteit en die van mijn omgeving te blijven overstijgen. Ik kwam er al gauw achter dat vele mensen kampten met depressieve gevoelens in Amerika en dat velen daar antidepressiva slikten. Elisabeth Wurtzel was wel al pakken ouder dan ik, maar ik kon me

heel goed vinden in haar verhaal. Ik keek naar de wereld, zag hoe iedereen er het beste van probeerde te maken en hoe iedereen opgroeide. Ik droomde ervan een goed diploma te behalen, veel geld te verdienen en een goed leven op te bouwen, dat was mijn doelstelling en daar ging ik voor. Mijn ouders waren allebei arbeiders, die weinig onderwijs hadden genoten, ik wou het beter doen, en mijn kansen niet laten liggen.

Ik groeide op met vrienden die gemiddeld zeven jaar ouder waren en kwam amper in contact met leeftijdsgenoten, behalve dan op school. Ik was een kind van een oudere generatie, met hen voelde ik me verbonden, met hen zou ik door het leven gaan. Ik werd gemotiveerd door mijn ouders om het goed te doen op school, maar ik zou het zelf moeten doen. Mijn vader, die amper zijn middelbare school had afgemaakt, prentte me in dat ik me moest blijven inzetten voor school, en mijn moeder, die evenmin diploma's bezat, stimuleerde me des te meer. Ik groeide op met de gedachte dat studeren belangrijk was, als je iets wou bereiken in het leven. Ik

groeide echter ook op tussen mensen, die hun studies totaal hadden verwaarloosd, in een sociale wijk ergens in Vlaanderen. Ik zou het dan maar eens gaan doen, als ridder op mijn witte paard, reed ik naar het land der diploma's, en dan maar hopen dat ik het haalde, want het zou niet makkelijk worden met de levensstijl waarvoor ik gekozen had, en met de gevoeligheid die ik met me droeg. Wanneer ik 's avonds in een bolletje opgerold in bed lag na te denken over mijn gekke jeugd, en de eindeloze zinloosheid van alles die telkens weer om de hoek kwam kijken, viel ik in slaap in een oneindige leegte. Ik vond het bestaan in onze Westerse maatschappij enorm veeleisend en wanneer ik naar de wereld keek met al zijn oorlogen en ellende, maakte een vreselijke onmacht zich meester van me.

2.

Een nieuwe maandagochtend was aangebroken. We hadden les Nederlands en maakten kennis met de poëzie van het Nederlandse taalgebied. Ik had me goed voorbereid en had enkele Engelstalige gedichten van Jim Morrison meegenomen naar school. Het leek niet aan te slaan bij de anderen, en ook de leraar keek me ietwat gekscherend aan. Enkel Bernard, die ook hield van de muziek van The Doors, zag er wat in. Ik bestudeerde de haast onzinnige verzen, van een dichter en zanger die compleet gek scheen te zijn geworden van psychedelica. Deze man predikte het openen van de deuren van ons bewustzijn, het openen van de deuren naar de andere kant, daar waar je de werkelijkheid zou zien zoals ze was: onverbloemd en ongerept. Morrison baseerde zich op zijn beurt alweer op het bekende boek van Aldous Huxley, 'The Doors of Perception', waarin Huxley zijn ervaringen met LSD en mescaline uitvoerig beschreef, en eveneens was de Britse dichter William Blake een groot

voorbeeld van Morrison. En op mijn beurt spiegelde ik me dan weer aan deze frontman van deze psychedelische groep uit de jaren zestig.

De leraar gebood ons onze aandacht te richten op de Nederlandstalige proza en poëzie, en we bespraken Paul Van Ostaijen en de dadaïsten die in hun gedichten de experimentele toer opgingen. Ik vond de dadaïsten best wel origineel, maar begreep geen sikkepit van het kunstenaarsleven. Het trok me ontzettend aan maar ik begreep niet dat er mensen hun brood mee konden verdienen. Het was echter het begin van een diepgaand onderzoek naar het leven van muzikanten, schrijvers en schilders. Mijn ietwat melancholische aard was een oneindige bron van inspiratie en creativiteit, dus ik vond een ongelooflijke aansluiting bij andere creatieve geesten.

Vrijdag! De bakken bier werden aangevoerd. De dealer werd gebeld voor onze dosis cocaïne voor het weekend en ik installeerde een versterker op de tiende etage van

het flatgebouw. Wanneer ik de eerste akkoorden inzette, kreeg ik telefoon van de overkant van het gebouw voor een verzoeknummertje. Ik kreeg er zin in en zette de versterker op tien en vroeg de jongens aan de overkant of ze de flikken in het oog wilden houden. Ik speelde een uur lekker door en liet enkele rockklassiekers de revue passeren. Na een uur was het zover. Blauw op straat en ik kon oprassen. Ze zochten me maar ik werd getipt. Ik plaatste in alle rust de versterker binnen, snoof een lijn, en wanneer ze aanbelden deed ik niet open. We feestten heel de avond en nacht door. De volgende avond vond mijn pa een briefje in zijn brievenbus:

‘Leuk concert, dat mag je nog eens overdoen. Een stille genietster’.

Leuk, zo had ik toch nog voor een beetje vermaak gezorgd in deze sociale woonwijk. Ik deed niks liever dan gitaar spelen gedurende die periode, en het was dan altijd wel leuk dat ik dit keer eens voor een paar honderd wijkbewoners kon musiceren.

De feesten werden steeds heftiger naarmate de tijd verstreek. Slapen en eten was er op de lange duur niet meer bij. We begonnen met feesten op vrijdag – soms op donderdag – en feestten door tot zondagochtend. De zondag diende dan om bij te komen. Er werd heel wat afgezopen en coke gesnoven en er was altijd wel iemand wakker om een feestje mee te bouwen. Iedereen scheen iedereen te kennen en we hielden elkaar op de been. Patti Smith klonk in stilte op de achtergrond, terwijl wij ons in de vernieling snoeven. Het leven was er om geleefd te worden, ‘rock ’n roll tot in de kist’ was ons motto en al de rest zou wijken. Wij waren hier om de buurt onveilig te maken, om lol te trappen en ons boekje te buiten te gaan, en wie zou ons dat verbieden? We feestten dagen aan een stuk door. Af en toe voelden we de vermoeidheid en de roes van de alcohol ons naar beneden halen, maar na een nieuwe lijn coke had je daar al vlug geen last meer van. Het was een wondermiddel, die cocaïne, alle vermoeidheid en honger verdwenen, en je kon dagen doorgaan. Geweldig goedje was dat en ik was blij dat ik het ontdekt had.

3.

Zondag. Ik werd wakker en rook de geur van soep die de buurman aan het bereiden was. Kotsmisselijk spurtte ik naar het toilet. Mijn neus bloedde, ik gaf over en zag dat er eveneens bloed bij zat. Ik trok het toilet door en vroeg me af waar ik mee bezig was. Dit leventje begon de spuigaten uit te lopen en het was nog maar pas begonnen. Lijkbleek en moe van de voorbije dagen strompelde ik naar de keuken. Ik probeerde iets eetbaars te vinden maar ik vond enkel een lege ijskast, met in het deurtje nog een gram cocaïne. De andere jongens waren nog steeds aan het doorgaan, maar mijn lijf trok het niet meer. Ik moest dringend rust zien te vinden en op de één of andere manier toch proberen iets voedzaams zien binnen te werken. Ziek en leeg worstelde ik me richting de woonkamer en ging op de zetel liggen. In mijn gedachten zag ik beelden van rocksterren, van zelfmoorden, van overdosissen en sterfte op een vaak veel te jonge leeftijd. Zou ik daar ook bij gaan horen als ik zo doorging?

Waarom deed ik dit toch? Waarom vergiftigde ik mezelf keer op keer? Was het de rebellie die me dreef? Was het de steeds onderliggende depressiviteit die me tot deze wanhoop dreef? Was het de drang naar avontuur? Ik bekeek het allemaal van voren naar achter en bleef me afvragen welke zin alles had? Ik was gewoon één van de vele jonge zoekenden die een normaal leventje verafschuwden, maar tegelijkertijd vroeg ik me af hoe het zou zijn om een gewoon, banaal en gezond leven te leiden zoals iedereen. Tegelijkertijd fungeerden de drugs als een vorm van zelfmedicatie, want nuchter voelde ik me steeds zo leeg dat ik altijd wel naar een middel zocht om me beter te voelen, en dat vond ik dan nog het meest bij middelen als alcohol en kalmeermiddelen. Soms voelde ik me ook wel rustig worden van speed, hoewel het eigenlijk een pepmiddel was, en kreeg ik alles beter op een rijtje. Soms viel ik gewoon letterlijk in slaap na een dosis amfetamines. Ik kreeg steeds meer last van depressieve gevoelens, afgewisseld met hyperactieve creatieve buien, waarbij ik urenlang musiceerde. Normalerweise dronk ik bier, rookte dikke joints en snoof

regelmatig een lijn. Alleen vandaag niet, want het was zondag, en zondag diende om te ontzuichten en om bij te komen.

Een week later had ik vrijaf gedurende veertien dagen. Ik kwam terecht bij Jessy, mijn boezemvriendin. Jessy was een knappe jonge vrouw die zeven jaar ouder was dan ik. We hadden elkaar ooit per toeval ontmoet, ergens bij mensen in de buurt die we allebei kenden. Onmiddellijk klikte het goed tussen ons en we werden al gauw beste vrienden. Ze feliciteerde me omdat ik toch naar school bleef gaan wanneer dat van me verwacht werd. ‘Niemand houdt zich hier bezig met studies. Jij feest lekker mee maar blijft toch naar school gaan. Het is me een raadsel hoe je het volhoudt, en je reageert ook enorm heftig op die drugs. Peter, je bent een wonderkind.’ Nou, dat zou dan wel. Ik voelde me een eenzaat in een wereld van oorlog en verderf, en in mijn hart was ik verwant met al mijn idolen: Jim Morrison, Kurt Cobain, Janis Joplin, Patti Smith. Een wonderkind was het minste wat ik was, nog in geen eeuwigheid zou ik ook maar klaarspelen op

zijn minst een beetje mens te zijn, laat staan iets als een wonderkind. Ik was de Steppewolf van Hesse geworden, helemaal in mezelf gekeerd en afzijdig van elk werelds gebeuren. Ik zag alles aan me voorbijgaan waarbij ik me een eenzaat in niemandsland voelde. Ik vond nergens aansluiting bij deze gekke wereld. Ik keek telkens op naar kunstenaars, hoe zij konden verwoorden, verbeelden of verklanken wat leefde in de ziel van de mensheid. Het was de taak van de kunstenaar deze gevoeligheid weer te geven. Je kon het zien in de muziekwereld en in de schilderkunst. ‘De Schreeuw’ van Munch was een schoolvoorbeeld van een emotie die iedereen herkent die ooit al eens diep in zijn ziel heeft gekeken. Iedereen heeft wel zo’n moment van zielenleed gekend waarbij de wereld even leek te vergaan. En ik liep tussen al dat fraais als een eenzame Steppewolf, een wandelaar in het land der schaduwen, een bezoeker op een planeet die de mijne niet leek te zijn. En ik vroeg me telkens vertwijfeld af wanneer ik een medebewoner zou treffen die was als ik, op deze planeet die leeg leek te zijn, of hoogstens gevuld door kwelduivels. Iemand die deze leegte nooit

gevoeld heeft, heeft schijnbaar niks van het leven begrepen. Maar het was onze taak dit te overstijgen, niet enkel voor ons, maar ook voor onze medemensen. Misschien zouden we er dan toch in slagen een betere wereld te scheppen, een wereld waarin gevoelige zielen zich meer dan ooit thuis zouden voelen, en waarin we allemaal medescheppers zouden worden.

Remco wandelde de kamer binnen. Hij was een paar jaartjes ouder dan mij en was altijd mijn beste vriend geweest. We kenden elkaar van toen we nog kleuters waren en hadden samen onze eerste kwajongensstreken uitgehaald. Remco was veel uitbundiger dan ik. Hij verwaarloosde zijn studies door enkel maar rond te hangen en stoned te worden. Hij was het die me ooit mijn eerste drugs aanbood. Hij had criminele vriendjes en ik was altijd geïntroduceerd en aanvaard geweest door zijn vriendenkring. Remco had zin in een feestje, en ik stemde toe.

Ik nam de telefoon ter hand en belde Walter, een dealer, op om te vragen of we speed konden komen halen. Met Remco sprak ik af om er een week mee te doen, heel mijn verlofperiode lang. We reden met de fiets naar Walter en haalden tien gram op. Onderweg stopten we op de autosnelweg en snoeven een lijn. Lekker opgewekt fietsten we door naar onze thuishaven. B. en F. kwamen aan en we boden ze een lijn aan, ondertussen belde Nathalie - een medebewoonster van het grote appartementsblok - aan, en ze kreeg eveneens een lijn gepresenteerd. Er werd wat afgesnoeven in deze buurt en het leek alsof iedereen snoof. We feestten vier dagen door tot we tot onze verbazing vaststelden dat al de speed op die korte tijdsspanne opgebruikt was. We waren al vier dagen op de been en wachtten stilaan tot de avond viel, zodat we konden gaan slapen. Iemand stopte ons wat kalmeertabletten toe, zodat we de slaap straks zouden kunnen vatten. Moe gefuifd en moe gesnoeven viel ik knock-out neer op bed, en wanneer het pilletje begon te werken, zonk ik weg in een diepe slaap, terwijl mijn hart nog stevig nabonste in mijn keel.

Na enkele dagen te hebben geslapen, ging ik enkele dagen op mijn positieven komen bij Jessy. Bij haar voelde ik me nog het veiligst van al. We waren boezemvrienden en konden over alles praten en filosoferen. We besloten onze vriendschap voor de eeuwigheid vast te leggen en namen een mes ter hand. Ik maakte een slip in mijn hand, waarna zij hetzelfde deed. We vermengden elkanders bloed en omhelsden elkaar. Voortaan waren we bloedbroeders en was er niks of niemand meer die deze vriendschap zou kunnen verhinderen. Jessy begon steeds meer de drang te krijgen om te verhuizen uit deze gettobuurt, vertelde ze me. Het was allemaal lekker rock 'n roll, maar er ontbrak iets. Ze vond geen rust en haar dochter kon onmogelijk opgroeien in zo'n omgeving, tussen al die drugs. Ze gebruikte zelf nog met regelmaat maar begon deftig na te denken over haar toekomst, en vooral over die van haar dochter. We slikten ieder wat valium en vielen dicht bij elkaar in slaap, terwijl we fantaseerden over een ander leven. Een normaal leven, zoals al die anderen daarbuiten, die nog

nooit van drugs gehoord hadden. Eigenlijk waren we stikjaloers op de banale burgerij en wilden we maar even goed een normaal burgerlijk leventje leiden, weg van deze waanzin. We waren als gespleten, één deel in ons wou groots en meeslepend leven, zoals alle groten uit de rock 'n roll, maar een ander deel van ons kon dat leven helemaal niet aan en ging eraan ten onder. Deze twee waren voortdurend met elkaar in strijd.

Ik stelde vast dat ik me onder bepaalde middelen normaal voelde zoals de anderen. Wanneer ik nuchter was voelde ik me telkens anders. Ik voelde me gevoelig en labiel en wou ik liefst ver wegkruipen onder een dekentje ergens in stilte in de kamer, daar waar niemand me vinden zou. Ik begreep Cobain heel goed, die heel zijn leven lang had gevochten tegen zijn manische depressiviteit en ook John Lennon had iets nodig om zich normaal te voelen, zoals hij zelf verklaarde in interviews. Ik praatte er een dag later over met Jessy en ze antwoordde: 'Peter, je bent verslaafd, als jij iets nodig hebt om je goed te voelen, dan ben je verslaafd'. Ik had net een lijntje coke gesnoven

wanneer ze dit zei en kreeg een paniekaanval, terwijl ik werd overstelpt door een geweldig schuldgevoel omwille van mijn gebruik dat ik steeds als onschuldig had beschouwd. ‘Ik verslaafd? Nee, Jessy, dat kan niet, dat mag niet! Verslaving is voor losers, ik heb niet al die moeite in mijn studies gestoken om weg te rotten in de goot!’. Beelden van junks verschenen voor mijn geestesoog en ik vertikte het voor zo’n leven te kiezen. Ik voelde me miserabel. Jessy kalmeerde me en stelde me gerust. ‘Peter, het komt wel goed, kijk alleen een beetje uit wat je doet’, zei ze bemoedigend. ‘Jessy, wat zou ik zonder jou doen? Jij kent het hele wereldje wel. Je bent zelf jaren verslaafd geweest aan speed, ecstasy en cocaïne en je had zelfs een tijdje geen bezittingen meer. Maar nu moet je vechten, voor jezelf, en voor je dochter’, verklaarde ik ernstig. Ze lachte en ik was gelukkig.

Jessy begon te vertellen over een periode van een paar jaar geleden, toen ik haar nog niet kende, en toen haar dochter nog niet geboren was. Ze sliep toen twee dagen per week en de rest van de tijd bracht ze door in

discotheken en onder de drugs. Ze vertelde me hoe ze uren moest overgeven nadat ze haar lichaam had uitgeput, vertelde ze me tot in de bitterste details. ‘Hoeveel keer ik het toilet van dichtbij heb gezien valt met geen woorden te beschrijven’, vertelde ze me droef. In de meest gekke toestanden kwam ze op de meest waanzinnige plaatsen terecht. Ze gebruikte enorm veel speed, ecstasy, cocaïne en soms ook wel eens LSD. Ze leefde als een junk en na deze felle periode trok ze drie maanden terug in bij haar moeder, waaraan ze alles opbiechtte. Tijdens deze periode zou ze volledig afkicken van de drugs. Ze zei me dat ze wilde verhuizen uit de buurt waar ze woonde. De mensen begrepen haar niet, en iedereen gebruikte drugs. ‘Ik gil van ellende in een zaal vol doven’, snikte ze op een ietwat dichterlijke wijze. ‘Jij bent mijn enige houvast en vriend die me echt kent zoals ik ben’, zei ze, ‘en enkel Pieter – een jongen uit de buurt en tevens één van mijn betere vrienden - die respecteert me ook nog, maar al de rest kan oprotten! Ooit hou ik het hier echt voor bekeken’, zei ze. Er was iets bitters in haar stem gekropen en dat bleef me heel de dag bij. Ik

keerde even later terug naar huis en keek terug op de voorbije dag. Ik besloot des te meer na haar relaas om van mijn leven iets te maken en me nog harder in te zetten voor mijn studies, die telkens zwaarder schenen te worden. De gesprekken met Jessy schudden me telkens weer wakker, maar langs de andere kant bleven we ook doorgaan met gebruiken. Het werd een slechte gewoonte, niet meer dan dat.

De volgende ochtend brak aan. Jessy belde aan. Ik deed open. Ze was helemaal in hogere sferen, zo stoned had ik haar zelden gezien. Ik liet haar binnen en vroeg waar ze zolang gezeten had. Er was nog een feestje een paar straten verder, en het was geweldig. Iedereen was in de feeststemming en er werd uitvoerig feestgevierd, gedronken en drugs gebruikt. Ik vraag haar te gaan zitten, vroeg of ze iets te drinken wilt. ‘Heb je biertjes in huis?’, stamelde ze ietwat verlegen. ‘Tuurlijk’, antwoordde ik, en ik begaf me naar de ijskast.

Ze deed haar jas uit en rolde een joint. ‘Zal ik wat muziek opzetten?’, vroeg ik haar. ‘Unplugged van Nirvana!’, riep

ze opgewekt. ‘Komt eraan, u vraagt, wij draaien’, antwoordde ik, en met een glimlach zette ik de muziek aan.

We vulden de nacht met filosofieën over de uitgestrektheid van het universum en de nietigheid van ons mensenbestaan binnen dat grote geheel. Ik voelde me ietwat uitgeblust en vroeg haar of ze nog iets op zak had om me wat beter te doen voelen. ‘Hier neem maar’, zei ze, en ze gaf me twee tabletten ecstasy. Ik slikte ze door met wat cola en wierp me op de sofa. Hier gingen we weer. Gisteren hadden we nog zo’n goede voornemens gehad, die vandaag alweer moesten plaats ruimen voor een nieuw feestje.

De bel ging. Pieter, de goede vriend van Jessy kwam aan, helemaal stijf van de coke. ‘Hé Jessy, blij je hier te treffen’, gierde Pieter het uit. Hij deed zijn jas uit en rolde een joint. ‘Pieter, wil jij ook een tabletje ecstasy?’, vroeg ik beleefd. ‘Graag’, antwoordde Pieter, en hij slikte het gulzig door. We gingen heel de nacht door en ik ging

pas slapen wanneer er al lang weer een nieuwe dag was aangebroken. De zon scheen al zachtjes vanachter de wolken en de wereld ontwaakte wanneer wij onder de dekens kropen.

Een week later vertrokken we met zijn allen naar het Beach Rock Festival voor het optreden van The Sex Pistols. We namen een gram speed mee en dronken ons lazarus. Ginder aangekomen kochten we van een aantal feestvierders nog wat ecstasy en we slikten ieder een halfje om te beginnen. We bestelden een pint in een zeer gezellig bruin kroegje en wachtten rustig tot het pilletje begon te werken. We begaven ons naar het optreden en genoten van het concert. Johnny Rotten, de legendarische zanger van de groep, stond stomdronken op het podium. Ergens in het midden van het optreden klommen een tiental mannen uit het podium op en begonnen wat satanische verzen uit te kramen. Rotten kon het hier niet mee vinden en sloeg ze één voor één het podium af. Een veiligheidsagent kwam tussen beiden om de gemoederen te bedaren, maar Rotten gaf ook deze man het pak van

zijn leven. Schimpend zei hij in de microfoon: 'Dit gebeurt er als je jouw job te ernstig neemt.' De veiligheidsagent werd bloedend afgevoerd.

Na het optreden gingen we alle kroegen af tot we een gezellige bruin café vonden en we goten ons vol drank. Wanneer de ochtend aanbrak zakten we af naar huis. Ik was helemaal uitgedroogd en de drugs waren uitgewerkt. Wanneer we terug in onze thuishaven waren, kwamen we nog een dealer tegen die nog pillen op zak had. We kochten er tien en ik nam er twee. Ik was bijna uitgeteld. Onderweg begonnen de nieuwe pillen te werken en ik werd steeds meer en meer uitgedroogd. Wanneer ik aan een park aankwam, was ik helemaal het noorden kwijt en viel neer onder een boom. Ik verloor het bewustzijn. Een paar uur later werd ik wakker. Het regende. Ik probeerde recht te staan maar het lukte niet. Ik vertoonde uitdrogingsverschijnselen en zwalpte van links naar rechts huiswaarts. Rechtstaand lopen lukte niet, dus dan maar op handen en voeten. Het was al ochtend en de eerste wagens reden langs de straat terwijl ik er helemaal

van de kaart als een kruipend dier me huiswaarts probeerde te begeven. Ik wou drinken gaan kopen maar kon in deze toestand geen winkel binnengaan. Ik probeerde zo snel mogelijk bij Lien te geraken, de vriendin van Remco. Ik belde aan bij Lien en ze liet me binnen. Ik vroeg of ik even op haar bed mocht gaan liggen. Ze toonde me haar slaapkamer. Helemaal doodop plofte ik me neer op haar bed en sloot mijn ogen. Mijn hart bonsde in mijn keel en ik kon onmogelijk slapen, maar ik kon minstens mijn lichaam al even wat rust gunnen na deze nachtelijke escapade. De kamer zag er netjes uit, en ik was blij in deze om hier even tot rust te komen. Zachtjes zonk ik weg in een lichte slaap. Na een paar uur was ik bij mijn positieven en die laatste pillen deden hun werk. Ik was helemaal opgepept, dronk veel water en vroeg aan Lien of ik haar huis mocht poetsen. Ik was één en al energie. Lien had niet liever, zo was het huis weer netjes schoon. Ik poetste het hele huis van kop tot teen en ging dan huiswaarts om te slapen. Mijn hart bonsde nog stevig na in mijn keel. Ik nam een kalmeerpil en viel in een diepe slaap.

Een week later werd ik opnieuw geplaagd door een ongelooflijke pest aan de wereld. Ik bekeek het journaal en vroeg me af waar we hier mee bezig waren op onze aarde. Oorlog en verderf was al wat de klok sloeg. Ik werd er helemaal waanzinnig van. Ik kwam P. en Remco tegen en ze hadden een doosje valium op zak. We namen er ieder zes en vielen in slaap. Wanneer ik bij mijn positieven kwam, zag ik dat de woonkamer een ravage geworden was. Er lagen gebroken plantenbakken op de grond en alles lag onder het zand. Waarschijnlijk had één van ons in zijn roes en onwetendheid deze ravage aangericht, maar wie was de schuldige? Ik werd al vlug opgebeld door Tim, een jongen uit de buurt, en we gingen naar een café aan het kanaal. De anderen liet ik slapen. We dronken er wat goedkope schuimwijn en al gauw werd ik stomdronken. Ik werd helemaal groggy en het depressieve gevoel liet me niet los. Plots werd ik overmand door een gevoel van de diepste melancholie die ik ooit ervaren had. Ik wou niet meer leven. Ik belde naar Jessie en vertelde haar dat het welletjes was geweest.

Mijn leven, de rock 'n roll in mijn ziel, mijn gitaar, alles mocht ze hebben. Ik zou eruit stappen. Ik zei haar vaarwel en sprong stomdronken in het kanaal. Ik verloor het bewustzijn. Wanneer ik even later weer bij bewustzijn kwam stond P. er met zijn bromfiets. 'Ik kom je halen', zei hij, 'Jessy heeft me gestuurd en is in alle staten, ze denkt dat je jezelf wat aangedaan hebt. Doe me nou een plezier en rij met me mee'. Ik kroop achterop de bromfiets en we reden naar Jessy. Wanneer ik daar aankwam bleek ik een overdosis te hebben genomen van het één of het ander, of een slechte combinatie van die pillen met de alcohol. Het schuim liep uit mijn mond. Jessy was woedend. 'Doe me dit nooit meer aan', tierde ze, en ze gaf me van woede een klap in mijn gezicht. Ik kwam bij haar binnen en zakte in elkaar. Terwijl ik daar in een hoopje lag, bedreef ze de liefde met Ken, haar toenmalige vriendje. Plots kwam mijn vader in alle staten aangerend. 'Waar ben je mee bezig? Waar ben je in godsnaam mee bezig? Je ziet er niet uit!', brulde hij voor heel de straat. 'Meekomen naar huis, onmiddellijk, nu!'. Ik wandelde mee maar was volledig van de wereld, ik

begon mijn vader wat te duwen en te trekken en we begonnen te vechten. Hij gaf me één platte hand in mijn gezicht en ik viel neer, huilend en bedroefd, uitgeteld. Ik was een jonge tiener die zijn weg niet vond in een omgeving van drank, drugs en leegte. Waar zou dit eindigen? Waarop zou deze snelweg van zinloosheid uitkomen? Ik nam de afslag naar mijn eigen kamer, waar ik moe gevochten in slaap viel op mijn bedje.

4.

Het was woensdag. Ik werd vijftien. Zoals gewoonlijk ging ik naar school en na schooltijd werd ik door een vriend van Remco met de wagen opgepikt. Eenmaal thuisgekomen had ik een gesprek met mijn moeder. Ze vertelde me dat we weldra zouden gaan verhuizen. Ze merkte dat ik te ruig leefde en dat er iets niet klopte, dat de buurt waarin ik woonde niet goed voor me was. Ik werd steeds wispelturiger en mijn gemoed schommelde afwisselend van de diepste melancholie naar de hoogste extase, een middenweg was er niet. Af en toe schreef ik een gek gedicht en verder vroeg ik me af hoe ik heel mijn leven moest doorkomen. Ik zag enkel mensen die slikten en fuifden, en op televisie zag ik steeds beelden over oorlog en mensen die elkaar het leven zuur maakten. Ik zocht mijn plek in de wereld, en scheen deze maar niet te kunnen vinden. ‘Wie ben ik en wat kom ik hier doen?’, vroeg ik me op socratische wijze af. Ik wist in hemelsnaam niet wat ik hier kwam doen op deze planeet vol verloren zielen. In stilte hoopte ik dat de drugs me

zouden doden, en dat ik ver weg van deze planeet elders wakker werd, op een plaats waar mensen van elkaar hielden. Deze wereld was hard, en mijn ziel zou niet rusten voordat iedereen in vrede en in geluk leefde.

Het weekend kwam eraan. Patrick, een dealer uit de buurt kwam bij mijn pa aan om een grammetje coke te leveren want Nathalie was jarig. Ondertussen hadden mijn vader en Nathalie een relatie. Ze feestten het hele weekend door en ik kocht een fles whisky en slikte enkele ecstasypillen. Patrick vroeg me of ik goed bij mijn hoofd was, en of ik dood wou. Whisky mengen met ecstasy was volgens hem heel gevaarlijk. Dit was wel een waarschuwing, want als hij het zei, dan was het zo. Hij was gekend als de grootste junk van de buurt en nam hoge dosissen tot zich. Ik was dus volgens Patrick met een gevaarlijke combinatie bezig. Ik dacht er verder niet over na en feestte toch door, met de whisky in de hand. Even later wandelde Remco binnen en hij was ook al in een diepe roes verzeild geraakt. Ondertussen rinkelde de telefoon. Het was Jessy. Ze was naar een feestje en kwam

straks langs. Ik zei haar dat ik op haar zou wachten. Ik feestte heel de avond door met Remco en wanneer iedereen moe gefeest naar huis was gegaan, ging ik uitgeput op de zetel liggen, met de GSM aan mijn oor. Ik keek naar de klok en wachtte tot Jessy zou telefoneren. Ik kon echter mijn ogen niet meer open houden en viel in een diepe slaap.

Plots werd ik wakker. Het was al 8 uur 's ochtends. Verdomme, ik had Jessy gemist, ze zou langskomen. Ik keek op mijn GSM en zag dat ik acht gemiste oproepen had van Jessy. Ik belde haar onmiddellijk op. 'Hé waar was je?', vroeg ze ongerust. 'Ik heb op de deur zitten bonken, het licht brandde nog maar je reageerde niet?' 'Vergeef me Jessy, ik ben knock-out gevallen.' 'Ok, dan maar', antwoordde ze opgelucht, 'maar kom dan nu ogenblikkelijk naar me toe. 'Jessy, ik kan niet meer, ik ben doodop', zei ik nog in een halve slaap. 'Ik heb nog wat pillen voor je, kom gewoon langs', zei ze. Het was negen uur toen ik bij haar aankwam, ik had vier uurtjes geslapen en kreeg onmiddellijk een pilletje ecstasy

toegeschoven. Na een half uur begon dat te werken en een nieuwe dag brak aan. Het viel me op dat Jessy fel vermagerd was, maar ze was opgewekt en blij. We besloten regelmatig naar elkaar te schrijven, en in mijn eerste brief aan haar bekende ik haar dat ik verliefd op haar geworden was. Ze antwoordde me dat ik te jong voor haar was en verder was ik helemaal niet haar type. Jammer, want zij was wel de vrouw van wie ik was gaan houden. Ik was vijftien en zij was tweeëntwintig, en ze had al een dochter, en dat ging niet volgens haar. Ondanks alles groeiden we als vrienden steeds dichter naar elkaar toe.

Om het financieel wat breder te hebben begon Jessy nu zelf ook wiet te verkopen. Het werden drukke tijden. Er was voortdurend telefoon en er kwam regelmatig iemand langs voor een zakje wiet. Plots kwam Quinten binnen en hij vroeg voor duizend oude Belgische franken wiet. Quinten had er ook al een heftig leven opzitten. Hij werd al heel vroeg in de jeugdinstelling te Mol geplaatst omdat hij jaren lang drugs dealde. Hij had in die tijd een

geweldige omzet en het geld viel uit zijn zakken, maar het spelletje kon niet blijven duren. Ze waren over hem gaan praten en de politie had hem aangehouden. Eerst belandde hij in de jeugdinstelling in Mol en nog wat later belandde hij in de gevangenis in Antwerpen. Wanneer Quinten terug was vertrokken, vertelde Jessy me dat ze hem helemaal zag zitten. Ik zei haar dat ze er volledig moest voor gaan als ze van hem hield. Ik raakte goed bevriend met Quinten.

Het regende buiten, en Jessy stelde aan Quinten voor om te blijven slapen. Quinten ging hier helemaal mee akkoord, zo zou hij die lange fietstocht door de gietende regen niet hoeven te maken. ‘Je kan je handen wel thuis houden, niet?’, vroeg ze lachend. ‘Tuurlijk’, zei hij. ‘Blijf dan maar gezellig hier slapen’, zei ze uitnodigend. Ik maakte me klaar om af te zakken naar huis en liet Jessy en Quinten hun gang gaan. Even later gingen ze naar bed en er ontstond een spanning tussen deze twee. Quinten kroop dicht tegen Jessy aan, ze begonnen te vrijen en een dag later waren ze dan toch een paar. Ik was gelukkig

voor hen. Jessy was mijn beste vriendin, en ik wilde niks dan het beste voor haar, en Quinten, die werd mijn beste vriend.

De handel in wiet liep goed en de zakjes verkochten als zoete broodjes. Op een weekend vroeg Jessy me haar handel even over te nemen omdat ze uitgeput was. Ik hield het welgeteld twee dagen vol. Ik werd gek van die roodgloeiende telefoon en kwam niet meer aan mijn nachtrust toe. Aan de lopende band werd er gebeld voor zakjes wiet en ik werd er knettergek van. Ik vroeg Jessy de zaak terug over te nemen wanneer er een nieuwe week aanbrak. Jessy verkocht nog enkele weken wiet en stopte er dan mee. Het was niet vol te houden, want je had geen eigen leven meer. Je kon er wel goed van leven en het geld stroomde binnen, maar je was geen seconde meer gerust, en zoiets was niet aan ons besteed. Ik besloot dat ik nooit een dealer zou worden. Als ik maar al eens nuchter zou kunnen worden, ooit, dan was ik al heel tevreden.

Op school liep het nog steeds goed, ik was bij de besten van de klas. Ik werkte hard maar geraakte ook enorm uitgeput door mijn druggebruik en door mijn stemmingsschommelingen. Ik gebruikte regelmatig valium wanneer ik me slecht voelde en bleef cannabis roken. Ondertussen zag ik dat veel mensen in mijn omgeving werden opgepakt door de politie omwille van dealen en/of druggebruik. Ik bleef er gelukkig tussenuit omdat ik me gedeisd wist te houden. Ik was in heel die periode slechts één keer bij de politie beland, en dat was wegens een burenruzie. Voor drugs heeft men mij nooit opgepakt en maar goed ook. Een druggebruiker is geen crimineel en mensen opsluiten lost al helemaal niks op. Druggebruik gaat meestal met andere zaken gepaard, je tracht een leegte op te vullen omdat je het leven zo verschrikkelijk saai vindt. In het beste geval wordt je vanzelf slimmer wanneer je ouder wordt en hou je er automatisch mee op, en in het slechtste geval wordt je hopeloos verslaafd en ben je een vogel voor de kat. Ik zou hoe dan ook druggebruik nooit mooi praten, het is én blijft spelen met vuur, en het kan een puinhoop maken

van een mensenleven, maar langs de andere kant horen gebruikers nooit thuis in een strafinrichting. Dat lost niks op. Mensen een toekomst bieden, begeleiden bij opleiding en werk lijkt me al meer succesvol, en eventueel psychologisch begeleiden als er meer aan de hand is, zoals in mijn geval de steeds weerkerende stemmingsschommelingen.

Anderen uit de buurt ging het minder goed. Kevin, een vriend van ons clubje was inmiddels alweer opgepakt voor een inbraak van enkele jaren geleden. Wanneer hij op penitentiair verlof mocht, keerde hij niet terug naar de gevangenis en dook onder bij een vriend. Hij bouwde een feestje en snoof alweer coke. De gevangenis kon de pot, terug op vrije voeten en feest vieren, was het enige wat hem kon schelen. Terwijl ik hem bezig zag, realiseerde ik me dat een gevangenis de laatste plek was waar ik wou belanden. Er was me niks meer waard dan te leven als een vrij mens. Ik wandelde door de straten van het kleine dorpje waar ik woonde, liep met mijn hoofd hoog in de wolken en dacht na over het leven, over ons bestaan als

mensheid en over de zin van alles. Waar waren we mee bezig? Waar gingen we naartoe? Hoe zou ik opgroeien en doorheen deze puberteit geraken, die nu enkel gevuld scheen te zijn met stemmingsschommelingen, nihilisme, een oneindige leegte, en een zee van drank en drugs? Mijn geest bleef me het antwoord verschuldigd. Ik rammelde van de honger en wandelde na veel piekeren in allerijl een broodjeszaak binnen.

5.

De examenperiode brak aan. Ik trok me terug bij mijn moeder en maakte een examenplanning op. Ik moest en zou slagen. Ik wou niet heel mijn leven zo blijven leven en studeerde dat de stukken eraf vlogen. Af en toe werd ik gestoord door Remco en zijn schoolvriend Bart die me een beetje kwamen plagen omdat ik moest studeren en zij vrij konden rondwandelen. Als rondhangjongeren hadden zij zich nooit geïnteresseerd in één of andere opleiding en daarom kwamen ze mij dan maar wat treiteren. Ik rookte een joint met hen in de wagen van Remco en keerde terug naar mijn studeerhokje. 'Laat ze maar lachen', dacht ik. Ik moest en zou dit diploma halen, koste wat het kost.

In het weekend nam ik pauze en belande bij B. en Remco die inmiddels een koppel waren geworden. B. was ontzettend verslaafd geworden aan de cocaïne, en dit al jaren lang, en Remco werd door deze relatie mee in de verslaving betrokken. Ik snoof een lijn en verliet het

pand, om weer een nacht lang te studeren. Na twee weken hard gestudeerd te hebben en een beetje te hebben opgelet met druggebruik, slaagde ik met onderscheiding voor het vierde jaar economie moderne talen.

Na schooltijd ging ik met Bernard mee naar huis om een joint te roken. Hij drumde wat op zijn drumstel waar een sticker van zijn groepje ‘The Nihilists’ opkleefde.

Bernard was een harde werker en zou het nog maken in zijn leven. Hij rookte vlijtig wiet maar had het verder niet zo met harddrugs. We zouden onze hele verdere schoolcarrière doorbrengen als beste maatjes. Hij belandde regelmatig bij mij pa thuis en daar slikte hij al wel eens een tabletje ecstasy of nam al wel eens een lijntje speed, maar hij hield dit verder goed binnen de perken. Voor Bernard was het meer geëxperimenteer en was er verder niks heftigs aan de hand. Hij kwam uit een stabiel gezin. Zijn moeder was leerkrachte op een lagere school en zijn stiefvader was een technisch tekenaar en schilderde verder uitstekende doeken die voor een hoge prijs de deur uitgingen.

Het was woensdagmiddag toen ik bij Bernard met mijn gloednieuwe gitaar, een Fender Stratocaster, aankwam. Ik had wat nummers ingestudeerd van Metallica en enkele punknummers en Bernard zou me begeleiden op de drums. We speelden een hele avond door en het ging lekker. Wat voelde ik me goed met een gitaar rond mijn nek. Even later kwam Joris langs met zijn gitaar. Joris was de punker van de buurt en speelde al jaren punkmuziek. Ik vroeg hem even mee te spelen terwijl ik de leadgitaar voor mijn rekening nam. We speelden de hele namiddag en avond rond met enkele gereserveerde pauzes om een joint te rollen.

Wanneer ik thuis kwam, vertelde mijn moeder me schokkend nieuws: we zouden gaan verhuizen, het was nu definitief; weg uit deze buurt, binnen enkele maanden zouden we in Antwerpen wonen. Mijn wereld zakte in elkaar. Ze had me er wel al eens over gesproken maar ik had nooit gedacht dat ze de knoop zou doorhakken. Ik was zo ingeburgerd geraakt in deze buurt, en hoewel

Jessy er net weg wou omwille van de drugs, paste deze verhuizing helemaal niet in mijn leven. Wat moest ik gaan zoeken in een grote, nieuwe stad waar ik geen mens kende? Wat met de ellenlange busreizen van en naar school en wat met mijn druggebruik? Ik werd verplicht een totaal nieuw leven op te bouwen en zag het helemaal niet zitten. De grote stad leek me een griezel en zou me verslinden door zijn oneindige grootsheid en drukte. Ik was er hoe dan ook niet klaar voor, maar ik had niet te kiezen.

Ik belandde bij mijn vader en barste in tranen uit. 'Ik ga verhuizen, pa, ik ga verhuizen!'. Quinten was ook aanwezig en steunde me een beetje. 'Het zal je goed doen', zei hij. 'Zoals je nu leeft kan het ook niet verder. Je bent een slimme kerel en studeert goed, alleen je druggebruik loopt soms de spuigaten uit.' Mijn steeds op de achtergrond aanwezige latente depressieve aard werd nu extra in de verf gezet. Ik zou verhuizen, weg uit deze buurt.

We waren drie maanden later wanneer de verhuiswagen kwam aangereden om de meubels op te halen. Mijn vader stond aan de overkant bij kennissen met tranen in zijn ogen te kijken hoe alles werd opgeladen. Een hele namiddag lang werden er meubels gesjouwd en niet veel later kwamen we aan in Antwerpen. Mijn moeder vroeg me fier wat ik vond van onze nieuwe woning. Ik walgde van die torenhoge gebouwen in die veel te drukke stad en zei haar kortaf: ‘Dit kot trekt op niks, ik wil hier weg’, waarna ze in tranen uitbarstte. Ze had al haar energie bij elkaar geraapt om de verhuis te kunnen betalen en me weg te kunnen halen uit mijn vorige buurt, en nu gaf ik haar een ongelooflijk ondankbaar antwoord. Ik voelde me leeg, depressief en wist niet waar ik moest kruipen van ellende.

De zomermaanden braken aan en ik ging een maand lang terug naar mijn oude omgeving. Na mijn eindexamens was ik helemaal uitgeput, en ik plaats van te gaan bijslapen nam ik de eerste trein naar Roosendaal, waar ik hasj, wiet en paddestoelen kocht voor heel de bende.

Remco was bij me. We begonnen op de trein al enkele Mexicaanse paddestoelen te eten. Wanneer de conducteur langskwam waren we al goed aan het trippen geslagen. We schaterden het uit. Het gelaat van de conducteur begon zichzelf gigantische proporties aan te meten vanuit ons psychedelisch oogpunt en we kwamen niet meer bij van deze visuele pret. Wanneer we even later overstapten belandden we in onze toestand op de verkeerde trein. Wanneer ik dit opmerkte trok ik aan de noodrem. Heel de trein kwam bruusk tot stilstand en we zetten het op een lopen. Een conducteur liet me stoppen en vroeg me ‘Heb jij dit gedaan?’. Ik antwoordde ‘Sorry, ik ben gehaast’, en spurtte verder door tot in de volgende wagon waar Remco en ik uitgeput neerploften op de zetels. Op het nippertje waren we toch nog in de juiste trein beland en niet gevat voor deze gekke daad. Nuchter had ik zoiets nooit gedaan, maar als je tript denk je niet meer na. Er was de gedachte en onmiddellijk de handeling. Je beseftte amper wat deed.

Aangekomen in onze thuishaven deelden we de paddestoelen uit. Jessy schaterde het uit wanneer ze hoorde wat ons overkomen was op de trein. ‘Dat is toch typisch iets voor jou, hé Peter’, zei ze. Ik bleef paddestoelen eten en wanneer ik bij Remco thuiskwam begon ik veel te heftig te hallucineren. ‘Ik geloof dat ik wat teveel paddestoelen heb gegeten’, zei ik tegen Remco. De patronen in de gordijnen leidden dansend een eigen leven, en in plaats van gezichten om me heen zag ik enkel de puntige uiteinden van de skeletten op de gezichten van mijn medemensen. Geen gezichten, enkel nog skeletten. Ik stond op en nam afscheid, deze trip werd me even teveel. In de lift zakte ik even in elkaar en ik geraakte nog net tot op mijn kamer. Ik sloot mijn ogen en zag een lange, zwarte gang. Ogen weer open, nee, die gang is het einde, ik moest wakker blijven. Ik probeerde door het raam te kijken of er nog licht brandde bij Remco maar het hele gebouw danste van links naar rechts. Ik probeerde een joint te rollen, maar ook dat lukte niet meer. Ik zat op de rand van een bad trip. Wanneer ik mijn ogen sloot, zag ik enkel een oneindig lange, donkere

gang die me opslopte. Om niet in een bad trip te belanden, en om niet in die donkere gang verzeild te geraken, begon ik luidkeels te zingen. Dit deed ik uren lang totdat de trip uitgewerkt was. Oef, ik was op het nippertje ontsnapt aan een bad trip.

We belandden een week later aan het natuurdomein Hazewinkel met Jessy, Quinten en een hele bende jonge feestvierders. Jessy gaf me nog wat paddestoelen en ik lag heel de namiddag als een magneet aan de grond gekleefd. De kruinen van de bomen leidden een eigen leven, ze vormden gezichten. Ik zag er niet uit van vermoeidheid. Jessy passeerde me een joint, en het enige waar ik kon aan denken, was aan rust. Ik had na mijn examens moeten gaan slapen en niet naar Nederland moeten rijden. Ik was bekaf.

Zo ging het heel de zomer door. We brachten heel veel tijd door aan het domein Hazewinkel maar ook heel veel thuis bij Jessy om te praten. De vakantie zou snel voorbij zijn en dan zou ik alleen in Antwerpen zitten

wegkwijnen. ‘Wees blij, Peter’, zei Jessy, ‘je bent hier weg. Dit is toch geen leven. Altijd maar opnieuw gebruiken, en die stoere kerels hier die leven van dope en inbraken, en gevangenis in en uit. Wees blij dat je hier weg bent en bouw je eigen leven op’. Makkelijker gezegd dan gedaan. ‘En jij dan?’, vroeg ik haar, ‘jij was mijn enige houvast nog op deze aardkloot’. ‘Ik beloof je dat we regelmatig zullen blijven schrijven, en ik kom je weldra opzoeken’, vertelde ze me met een glimlach en ze gaf me de joint door.

Even later stonden we op de weide van Rock Werchter. Jessy stond naast me te blowen en ik nam een slok van mijn biertje. Het was gloedheet en reeds na enkele uren viel ik neer tijdens een optreden. De hitte, het bier en de wiet eisten hun tol. We zagen er schitterend uit. Onze haren waren afwisselend geel en fluo-groen geverfd. We feestten twee dagen door en werden na de optredens wakker, ergens in een gracht. Het waren geweldige optredens, en we hadden ons schitterend vermaakt. We wandelden rond langs de ontelbare kraampjes en de sfeer

was er geweldig. We genoten een heel weekend lang van de optredens, het bier, de wiet en ons samen zijn. Overal liepen er festivalgangers rond en het was koppen lopen. Een kilometerslange mensenmassa liep langs de festivalweide en de sfeer zat er goed in. Op de grond zag je lege blikjes, lege flessen drank, hier en daar een leeg zakje marihuana en peukjes van sigaretten en joints. Het was een geweldig weekend en we genoten ervan met volle teugen.

Na afloop van het concert was ik terug aangekomen in Antwerpen, mijn nieuwe omgeving. Ik leerde de cafeetjes in de buurt kennen op het Antwerpse Zuid. Café 'Bar Tabac' en de andere kroegjes anno jaren negentig werden rustig onderzocht. Regelmatig ging ik al eens een pint drinken in café 'De Misanthrop' waar ik regelmatig een jonge man reclame zag maken voor een theaterstuk. Erwin was zijn naam. Ik knikte vriendelijk en wandelde verder, geboeid door zijn voorstel iets rond theater te doen. Ik keek op naar zijn creativiteit en vroeg me af hoe hij zou kunnen overleven van zijn creativiteit. Na mijn

korte verkenning ging ik Harry bezoeken, die even verderop woonde. Het was eind jaren negentig en moest nog wennen aan deze nieuwe omgeving, dus dan maar liever gezellig bij iemand thuis.

Ik kwam aan op het studentenkot waar Harry zat met een gram heroïne. Ik schrok me ongeluk. Harry maakte een shot klaar en ik zag toe hoe hij het zichzelf toediende met op de achtergrond 'Heroin' van The Velvet Underground op de radio. Ik zag hoe hij glimlachend wegzonk in de roes van de heroïne. Ik vroeg me af wat ze er toch aan vonden, die heroïnegebruikers, en besluit een dosis te roken op zilverpapier, dan wist ik het meteen. Een vrijdenkend mens oordeelt niet zonder iets van de zaak af te weten. Om te weten wat Harry toch vond aan die heroïne, nam ik een zilverpapiertje, kruimelde er een beetje heroïne op, maakte een kokertje met een andere helft zilverpapier en met een aansteker verhitte ik het hele boeltje en zoog het op door het kokertje. Ik werd een beetje draaiërig en belandde in een aangename, warme roes, maar vond het iets te passief om het lekker te

vinden. Ik rookte nog een dosis en opnieuw maakte een aangename warmte zich meester van mij, die zich verder uitspreidde over heel mijn lijf. Ik zakte weg en viel in een diepe slaap. Deze drug was echter niet aan mij besteed, ik was liever wakker en alert dan helemaal suf en verdoofd. Wanneer ik wakker werd, was Harry ook weer bij zijn positieven gekomen. ‘Is er nog smack?’, vroeg hij terwijl hij beefde over zijn ganse lijf. ‘Ja, daar ligt de lepel’, zei ik hem. Hij trok de spuit terug vol, vlamde ze in zijn ader en zakte alweer weg in een diepe roes. Ik begreep er niks van. Ik vond deze drug zo ongelooflijk dom en zou het nooit in mijn lijf spuiten.

Het was weekend geworden en ik ging op bezoek bij Jessy. Ik vertelde haar dat ik op internet iemand had leren kennen en dat het tijd werd voor mijn inwijding in de erotiek. Jessy werd ietwat jaloers en zei me: ‘En waarom zou ik je de erotiek niet kunnen leren kennen?’. ‘Blijf maar hier slapen, en slaap maar bij mij’, zei ze ietwat kordaat. We kraakten een fles wijn en filosofeerden erop los. Het werd laat en we gingen naar boven. Ik kroop

zacht tegen haar aan, keek haar in de ogen, en kuste haar teder. ‘Je hebt hemelse lippen’, fluisterde ze in mijn oor. Wat genoot ik van dit moment. Jaren was ik verliefd geweest op Jessy, mijn bloedbroeder, mijn boezemvriendin, en nu wijdde ze me in, in de wereld van de liefde en de erotiek. We hadden zalige seks en ik genoot als nooit tevoren. Ze kwam op me zitten, nam men handen vast en drukte ze sierlijk tegen haar borsten. Ik genoot van deze vrijpartij en kreeg een enorm bevredigend orgasme. Jessy viel uitgeput op mij neer en samen vielen we tegen elkaar in een verkwikkende, deugddoende slaap. Terwijl ik wegdroomde zag ik mijn leven aan me voorbijflitsen: mijn studies, de rondhangende junks, mijn nieuwe omgeving, mijn gitaar, en dan nu de zaligste seks met een vrouw die ik als mijn zielsverwante beschouwde. Het leven was even prachtig en dit was een hoogtepunt. Hiervoor leefde ik. Hiervoor wilde ik blijven leven.

Wanneer we ’s ochtends wakker werden, voelde ik me ietwat onwennig. Ik was ingewijd in de erotiek, en dan

nog met de vrouw van mijn dromen. Ik was een gelukkig man maar ik voelde me weer zo vreemd, alsof ik mezelf kwijt was. Het was zo paradoxaal, ik zou het van de daken moeten schreeuwen na een nacht als deze, en toch voelde ik volkomen verloren en uit evenwicht. Ik schommelde op de rand van de waanzin en voelde me nog steeds ietwat verloren op de wereld. Ik zou eigenlijk thuis moeten zijn om te studeren, maar bleef het ganse weekend bij haar. We genoten nog wat na en kusten elkaar nog het ganse weekend door. Wanneer zij koffie zette componeerde ik een nummer voor haar. Het was hemels en ik genoot van elke seconde. Wanneer ze kwam aangewandeld met de koffie glimlachte ik intens. Ik voelde voor het eerst in jaren een kort moment van evenwicht bij deze koffie, wat al gauw weer plaats moest ruimen voor een hemeltergend gevoel van leegte. Ik dronk van de koffie en kuste haar. De momenten van kortstondig, diep en intens geluk werden gevolgd door een gevoel van uitputting en depressie. Even later brak de avond aan en ik moest gaan. Achteraan in de tuin nam ik haar nog eens stevig vast en gaf er nog een lange en

intense tongzoen. ‘Tot kijk, liefje’, zei ik vederzacht, terwijl ik haar bemoedigend in de hals kneep. Ik reed door met de fiets, nog glimlachend en nagenietend van dit prachtige weekend.

Een week later liep ik Remco tegen het lijf. Hij had weer nieuwe manier gevonden om high te worden. Hij was beginnen freebasen. Cocaïne snuiven vond hij niet meer voldoende. Hij maakte de cocaïne nu zuiver met ammoniak, waarna het crack werd en hij het rookte via een basepijp. Zoals gewoonlijk wou ik alles wel eens meegemaakt hebben en rookte een paar keer met Remco mee. Ik kwam in een intense kortdurende ‘flash’ terecht die mij al gauw weer naar een nieuwe dosis deed verlangen. Het was weer eens leuk om deze manier om high te worden te verkennen, maar ik wist dat het ook gevaarlijk was om verslaafd aan te worden dus ik stopte ermee na een paar keer. Remco daarentegen begon het meer en meer te doen, tot hij zo verslaafd werd dat hij ging inbreken om zijn doses cocaïne te kunnen betalen. Daar bedankte ik voor. Ik nam steeds meer afstand van

Remco en zijn verslaving. Ik had helemaal niks tegen gecontroleerd druggebruik, maar was als de pest tegen verslavingen zoals diegene waarin Remco was terecht gekomen. Ik wou geen slaaf worden, van niks of niemand, en zeker niet van een drug.

6.

Een nieuw schooljaar brak aan. Ik reed minstens een uur lang naar school en moest enorm vroeg uit de veren. Ook 's avonds pendelde ik een uur lang naar huis. Ik nam een walkman mee naar school en verdiepte me nog steeds in het leven van mensen die me boeiden: rocksterren, schrijvers, dichters en reizigers van de geest. Op internet maakte ik kennis met het boek 'Uit je bol' van Hans Plomp. Dit boek leerde me veel over drugs en hoe je met je verstand drugs gebruikt zonder je naar de klote te doen. Het kwam wel enigszins te laat, maar het was toch een handige gids voor iedereen die informatie zocht over veilig druggebruik. Mijn toestand begon echter steeds meer te schommelen. Wanneer er veel stress was op school was ik regelmatig uitgeteld, en met de examens lag ik helemaal plat. Meestal redde ik het nog met inhaalexamens, maar rond de examentijd lag ik ziek te bed, niet wetende wat me overkwam. Mijn humeur schommelde van de diepste toestand van depressie naar de hoogste toppen van manische extase. De manisch

depressieve stemmingsschommelingen werden steeds duidelijker zichtbaar.

Het druggebruik, de problemen tussen mijn ouders uit het verleden en de stress van studie, samen met de verhuizing, begonnen nu hun tol te eisen. Mijn enige houvast bleef mijn gitaar, waarmee ik uren doorbracht.

Op school begon ik me steeds vreemder te voelen. Ik was opgewonden, oververmoeid en voelde me steeds meer uitgeblust worden. Steeds was ik blij wanneer de middagpauze aanbrak en ik een biertje kon gaan drinken. Met de harddrugs was het al pakken rustiger geworden, maar mijn stemming begon steeds meer te schommelen. Ik had nu werkelijk 's middags bier nodig om me te kalmeren, zonder dat ik eigenlijk ook maar één middel lichamenlijk verslaafd was geraakt. Nu had ik de alcohol tijdens de pauze gewoon nodig om de dag door te komen. Het verdoofde mijn vermoeidheid. Ik belandde steeds meer bij de dokter, die van mijn toestand nauwelijks iets afwist. Ik werd op antidepressiva gezet. Cipramil was de naam van een middel dat me het komende jaar zou

vergezellen, het was het broertje van Prozac en zou mijn zwartgalligheid moeten verdrijven zodat ik heelhuids het schooljaar zou kunnen doorkomen.

Het werd Pasen. Jessy kwam twee weken lang op bezoek in Antwerpen en het werd een geweldige tijd. Ook zij vertelde me dat haar verhuizing eraan kwam en dat ze steeds minder drugs gebruikte. De jongens uit de buurt waren echter nog geen haar veranderd. Die bleven doorgaan met drugs gebruiken en de meeste kerels waren verslaafd geworden. Enkelen waren totaal doorgeflipt en aan anderen was geen touw meer vast te knopen. Geen kat die eraan dacht om te verhuizen of op zijn minst nuchter te worden. Jessy en ik begonnen steeds meer met elkaar te schrijven en we verbaasden ons erover dat we al tientallen brieven hadden uitgewisseld. 's Ochtends speelde ik gitaar voor haar, en in de namiddag trokken we door de stad. 'Wees blij dat je hier woont, je woont hier goed', bleef ze eindeloos herhalen. We namen de trein naar Roosendaal en kochten een licht psychedelisch kruid, kattekruid genaamd, en een paar zakjes wiet.

Terug aangekomen in Antwerpen zetten we thee van het kattekruid en we belandden in een marihuana-achtige roes met een licht hallucinogene en bewustzijnsveranderende trip. Heel zacht, licht en aangenaam. Ik bleef joints roken maar wist in hemelsnaam niet dat ik dat beter kon laten, aangezien mijn stemming bleef schommelen. In onze eerste briefwisseling stond al dat ik dacht dat ik gek aan het worden was en een psychiater nodig had. Wist ik veel, ik was maar een eenzaam en creatief muzikantje dat gedichten en brieven schreef en trachtte zijn studie te voltooien. De rest was bijzaak. We hadden een geweldige tijd, rookten veel wiet, en filosofeerden tot in het oneindige over de toekomst. De harddrugs waren we grotendeels voorbij, dit hadden we blijkbaar gelaten voor wat het was. Jessy zag mij als de eeuwige vrijgezel, die er in de toekomst nog steeds muzikaal zou bijlopen met een verzameling gitaren aan zijn zijde. Ik omhelsde Jessy, omdat ze na al die tijd mijn eeuwige steun en toeverlaat was gebleven, mijn pennenvriendin en

bloedbroeder. Wat zou ik zonder haar moeten? We rookten wiet en vielen tegen elkaar aan in slaap.

Ik wandelde langs de Scheldekaaien, de wind blies door mijn haren. Mijn leven was er één geweest van veel drugs, stemmingsschommelingen en psychedelische ervaringen. Wat zou de toekomst me brengen? Waar ging ik heen? Wat had ik deze wereld te bieden? Met mijn lederen jas aan en de gitaar op mijn rug gebonden nam ik plaats aan de Schelde. Ik speelde er een uur lang enkele liederen die ik uit mijn hoofd kende. Ik keek naar de golven van de Schelde en dacht aan mijn eerste ervaring met ecstasy. Ik bevond me toen in een café en had een partij pillen gekocht op school. Ooit had ik al wel eens een tabletje gekregen van Remco, maar ik had er nooit wat van gevoeld. Toen ik dat pilletje had binnengewerkt en na een uur ook niks voelde, ging ik schouderophalend samen met Remco huiswaarts. Ook dit keer zou ik niets voelen. ‘Zullen we dan dat andere pilletje maar bijnemen, in de hoop dat het nog iets doet?’, vroeg Remco me. We wisten niet dat we pillen hadden gekocht met een zeer

hoge concentratie actieve stof (MDMA), en dat het even zou duren alvorens deze zouden werken. Na het inslikken van het tweede tablet keerden we richting het dichtstbijzijnde kroegje waar we ieder een pint bestelden. Na een half uur begon ik me vreemd te voelen. Ik stond aan de toog en dronk een biertje. Ik voelde me misselijk worden en strompelde naar buiten. Ik kwam buiten, gaf over, en wandelde zigzaggend verder naar het eerste bankje dat ik tegenkwam, waar ik me helemaal buiten westen op liet neervallen. Wat een ervaring! Ik was niks dan allesomvattende liefde geworden en voelde me één met de hele kosmos. Nergens in heel mijn bewustzijn was er nog angst te bespeuren. Ik was enkel liefde geworden. Ik hallucineerde en alles voor mijn ogen was aan het dansen geslagen. Plots stonden er een tiental mensen rondom mij, die me hadden zien strompelen naar het bankje. Bart, de schoolvriend van Remco, kwam aan met de wagen, sleurde me erin en zette een housemuziek op. Mijn ogen schoten wijdopen en heel de nacht maakte ik de tijd van mijn leven mee. En alles was liefde ...

Ik keerde terug vanuit deze ver vervlogen herinnering weg van het Scheldewater, bond de gitaar op mijn rug en keerde huiswaarts. Wat had ik toch een gek leven ...

Thuisgekomen merkte ik dat Quinten aan de deur stond. ‘He man, hoe gaat het?’, vroeg hij. ‘Goed, goed, dank je, ga zitten, lang geleden man, wil je wat drinken?’, vroeg ik wederom. ‘Wat cola of een biertje, maakt niet uit. Hé kerel, ik woon nu ook in Antwerpen, goed hé?’, zei hij opgewekt. Ongelooflijk, Quinten was ook verhuisd uit onze vorige buurt en had nu een baan bij een stellingbouwbedrijf. We gingen samen met de trein naar een coffeeshop in Nederland en rookten een joint daar. Ik werd onwel in de coffeeshop. Ik kon steeds minder goed tegen marihuana en voelde me zo raar de laatste tijd. Wat was er toch met me aan de hand? Het voelde alsof alle mensen naar me keken en ik ging dood aan paranoïde angsten. Het ging steeds meer bergaf met mij en het wietroken deed er geen goed meer aan.

We gingen op reis met school naar Parijs. Een week lang genoot ik van bezoeken aan het Louvre, de kunstenaarsheuvel Mont-Martre, de Eiffeltoren en de Champs-Élysées. Het was een ramp om vroeg op te staan, maar al bij al had ik een leuke tijd. De vermoeidheid waar ik al een tijd mee rondliep speelde me parten, en wanneer de bus ons naar onze verschillende plaatsen voerde, dronk ik alcohol die ik had meegesmokkeld. De alcohol verdoofde mijn vermoeidheid wat en hielp me de dag door. Het was een schitterende week, maar ik was blij dat ik terug thuis was en in mijn eigen bed kon slapen.

Thuisgekomen vernam ik dat Kevin voor de rechter moest verschijnen. Hij was terug opgepakt na zijn ontsnapping uit de gevangenis. Ik woonde de rechtzaak bij. Ik kwam de rechtzaal binnengewandeld en heel de eerste rij stond daar geboeid voor de rechter. Kevin stak zijn handen geboeid de lucht in om mij te groeten. Ik nam plaats op de achterste rij en bladerde wat ik mijn leerboek Frans dat ik had meegenomen om een test voor

te bereiden. Je moest ze daar zien staan, die bende criminelen. Gevat voor inbraken en daar stonden ze dan. Terwijl ik me op mijn studies probeerde te richten bleven deze heren maar dingen uitvreten. Na een half uur verliet ik verontwaardigd de rechtzaal. De zitting was tijdelijk opgeschort.

7.

Examentijd. Ik voelde me steeds vreemder worden. Dit kon ik geen twee weken volhouden. Goede hemel, ik moest naar de dokter en vroeg ziekteverlof aan. De dokter vroeg zich af wat er scheelde. ‘Ik weet het niet, ik voel me depressief en voel me zo vreemd de laatste tijd, alsof ik het niet ben die in dit lichaam zit’, vertelde ik hem bang. Ik vertelde de arts over mijn druggebruik in het verleden en ze raadde me aan nuchter te blijven en me op mijn studies te richten. De dokter trok bloed en ik viel helemaal uitgeput van mijn stokje. De arts was na dit incident zo vriendelijk me naar huis te voeren met de wagen en ik kroop lijkbleek en ongelooflijk misselijk in bed.

Wat waren we toch een bende geweest. Ik was de rocker en Jessy was het typetje dat graag discotheken bezocht. Ik was ooit eens één keer met Bernard in een discotheek beland, maar vond het zo’n opgezette boel daar dat ik het

al vlug voor bekeken hield. Dan maar liever een goede, bruine kroeg en wat alternatieve muziek. Op alternatieve fuiven en in donkere kroegen vond ik meer mijn ding, en daar kon ik tot in de vroege uurtjes vertoeven. Er waren nu al een aantal jaren voorbijgegaan waarbij er uitgebreid drugs werden gebruikt. Ik werd steeds labieler en probeerde mijn draai te vinden in het leven, terwijl ik vocht met het nihilisme dat zo eigen was aan mijn generatie. Ik was een jonge adolescent die het moeilijk had met alle problemen van de wereld en stilaan zou ik uitgroeien tot een existentiële zinzoeker, op zoek naar de zin van het bestaan, maar voordat zou gebeuren moest er nog pijnlijk nieuws vallen omtrent mijn geestelijke gezondheid.

Het was omstreeks nieuwjaar en ik belandde ter goede trouw bij Jessy. Ik was stomdronken en ongelooflijk depressief. Eerst had ik wat door de bossen in de omgeving van het huis waar Jessy woonde en vocht er met zelfmoordgedachten. ‘Wat zou ik schrijven als laatste boodschap aan de wereld?’, vroeg ik me af, terwijl

ik rondwaalde in het donker. ‘Heb ik nog wel een laatste boodschap? Heb ik überhaupt nog wel iets te vertellen aan deze wereld, die me zo vreemd is geworden, steeds meer en meer?’ Toen ik uiteindelijk de kracht en het lef niet had om een deftig afscheid te plannen, besloot ik alsnog naar Jessy te gaan. Ik kwam er ongelooflijk melancholisch aan en vroeg haar wat ik nog liep te doen op deze godverdomde planeet. Ik was aan het uitdoven en zag de zin van dit alles niet meer in. De stress van mijn opleiding waar ik het nut niet van inzag, mijn labiele toestand waar niemand iets van scheen te begrijpen, en ik dan nog het minste, en gewoon alles, alles, alles. Het liefst zou ik me willen terugtrekken op een eiland helemaal alleen en nooit meer wakker worden. Jessy begreep niks van wat ik zei en vroeg me hoe het zover was kunnen komen. ‘Ik weet het niet, meisje, ik weet het niet, ik voel me zo leeg, ik heb de moed niet meer om op te staan, mijn lessen te leren, niks boeit me nog, ik ben ... depressief’.

Niet veel later kreeg ik ziekteverlof van de dokter om alles eens op een rijtje te zetten. Ik herlas het boek van Elisabeth Wurtzel nog eens helemaal door van A tot Z en vond hierin een geweldige herkenning. Was dit nu onze generatie? Was dit nu waar de wereld op draait? Het was al Prozac wat de klok sloeg. Wat was er toch aan de hand met de wereld? Ik kon me amper nog concentreren op het nieuwsbericht en vroeg me af hoe ik in godsnaam in deze gemoedstoestand mijn diploma moest halen. Ik vocht met diepe existentiële vragen over de zin van alles en werd plotseling ontzettend geconfronteerd met het lijden van de mensheid. Mijn bestaan werd volledig kleurloos, ik zag nergens het nut nog van in en zonk steeds dieper weg. Terwijl ik door het vensterraam naar de voorbijvarende boten op de Schelde keek, slikte ik mijn antidepressivum door en een traan rolde van mijn wang. Wat moest een mens toch afzien alvorens hij dood mocht gaan? Waarom kreeg ik die immense leegte niet opgevuld? Zelfs drugs interesseerden me niet meer, behalve wanneer ik euforisch was. Maar nu vond ik het maar wat pseudo-geluk, en ik vreesde dat die

antidepressieve tabletjes ook niet veel zouden bijdragen. Een boot meerde aan op de Scheldekaaien, claxoneerde, en ik zag in een mistige waas dit alles aan me voorbijgaan, terwijl ik diep bedroefd mezelf in slaap hilde.

Enige tijd later zat ik terug op de schoolbanken. Ik voelde me nog steeds vreemder en vreemder worden. Ik nam nog soms eens sporadisch coke uit verveling maar het was niks vergeleken met vroeger want het kon me niet meer boeien. Ik zocht een uitweg uit deze leegte. Waar waren mijn hoge pieken van pure creativiteit en muzikaal vermaak gebleven? Waar was mijn ziel naartoe? Wanneer schreef ik nog eens een gedicht? Ik was slechts een levenloos lichaam zonder ziel.

Ik kwam bij Bernard thuis en nam een paar lijnen coke. Het was mijn achttiende verjaardag en mijn ma had aan Bernard gevraagd me wat bezig te houden zodat zij een feest voor me kon organiseren. We wandelden wat over de Antwerpse Meir, bezochten een paar muziekwinkels

maar het ging me niet zo goed af allemaal. Ik bracht heel de namiddag met hem door. Thuisgekomen schrok ik me een ongeluk, het licht ging aan en het hele huis zit vol vrienden. Dit had ik niet verwacht, ik zou in mijn bed kruipen, verjaardag of niet. ‘Jongens, allemaal heel tof, maar ik heb hier geen zin in’, dacht ik bij mezelf. De rock ’n roll was uit mijn lijf. Ik voelde me als een uitgemergelde Herman Brood aan het eind van zijn bestaan, of als een Kurt Cobain die was opgebrand. Ik kreeg steeds beelden voor mijn ogen van revolvers, waarmee mijn onderbewuste zich steeds weer aankondigde met wederkerende doodsverlangens. Ik zette me op de versterker en nam mijn gitaar, om toch nog iets nuttigs te doen. We zouden nog heel de nacht uitgaan en bier drinken. We begaven ons richting de Grote Markt en fuifden de ganse nacht lang door in het Kid’s Rhythm and Blues café. Ik hield het nog uit tot onder de ochtend met mijn vrienden maar was ietwat teruggetrokken. Het ging me niet meer als voorheen, ik wist echt niet wat me scheelde. Thuisgekomen speelde ik een paar heftige rock ’n roll nummers voor de dames en

samen met Dirk, een klasgenoot, bleef ik als laatste over op het feest. We dronken nog wat whisky en de volgende ochtend gingen de feestgangers naar huis.

Op school aangekomen was ik nog steeds leeg. Ik voelde me steeds slechter worden en verloor mijn greep op de werkelijkheid. Het was alsof mijn bewustzijn vervaagde en ik niks meer was. Ik was niks dan een ijle leegte en kon nog amper mijn mond bewegen. Ik werd bevangen door een totale catatonie, mijn hele gelaat verstijfde. Ik had amper nog de controle over mijn lichaam. Ik depersonaliseerde volkomen. Het voelde alsof ik uittrad, mijn persoonlijkheid desintegreerde helemaal. Ik hoorde stemmen in mijn hoofd. Wat was er toch in godsnaam gaande? Is dit de tol die een leven als rock 'n roller vereist? En ik ben niet eens beroemd. Wel totaal geflipt.

Niet veel later belandde ik alweer bij de huisarts, die er toch over dacht me te laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis. De doodswensen lieten me niet los en ik had deze wereld helemaal niks meer te bieden. Er werd

gebeld naar de kliniek en ik kon veertien dagen later mijn intakegesprek gaan doen.

Ik werd rondgeleid door een heel lieve verpleegkundige die me zeer hartelijk onthaalde en me mijn kamer toonde. Wanneer ik mijn kamer kreeg toegewezen, was het enige wat ik denken kon: ‘eindelijk rust’. Met een glimlach plofte ik me neer op mijn bed en ik viel in slaap. Niet veel later werd ik wakker en wandelde de gang van het ziekenhuis op. Het waren van die lange ziekenhuisgangen en alles was er netjes verdeeld. Je had de leefruimte, waar je kon praten, roken en televisie kijken, en verder was er een keuken, een toilet en een badkamer. Ik dook de leefruimte binnen en maakte kennis met de andere mensen op de afdeling. Een dichter en kunstschilder van op de afdeling is me bijgebleven. Hij vulde zijn dagen met schilderen en droeg regelmatig een gedicht voor. ‘Wij zijn geboren voor de kunst’, zei hij me met een brede glimlach, ‘en de waanzin nemen we er maar bij’. Even later kreeg ik ook een eerste bezoek van de Leuvense manisch-depressieve schrijver en

kunstschilder Felix Sperans. Hij kwam me regelmatig bezoeken en gaf me ontzettend veel moed om stilaan nuchter te worden. Ik zou zes maanden op deze afdeling verblijven. Na een tijdje bracht ik wat spullen mee. Mijn gitaarversterker, mijn Fender Stratocaster werden gehaald, en ik vulde mijn nachten met het invullen van een dagboek. Overdag dronk ik Duvels op café en rookte hasj met de medepatiënten. Het leven kon me nog steeds gestolen worden, maar ik was blij dat ik een plek had gevonden waar ik even tot rust zou kunnen komen. Vanuit de instelling bereidde ik mijn laatste examens voor die in juni zouden plaatsvinden.

Het was omstreeks 11 september dat er twee vliegtuigen in de Twin Towers crashten en het terrorisme toesloeg in Amerika. Ik hoorde het nieuws op de radio in mijn kamertje op de afdeling. Was dit het begin van de derde wereldoorlog? Ik vocht met de dood en verging van de angst, en nu werd de wereld geplaagd door terrorisme. Ik geraakte helemaal uit evenwicht. Ik moest en zou de dokter spreken. Ik vertelde hem mijn angsten, mijn

overdreven introvertie en mijn onvermogen om zelfs maar een boterham te smeren. Mijn hele universum was gevuld met angst. Zover de sterren reken, was er niks dan een grijze, grauwe lucht die gevuld was met een allesverlammende angst en paranoia. Er werd een antipsychoticum ingesteld en ik kreeg een eerste diagnose: ‘psychotische persoonlijkheidsstructuur met toxicomane neigingen’. Ik had een psychose doorgemaakt, volgens de dokter. Een psychose, wat is dat? Ik pluisde de hele bibliotheek van ziekenhuis door op zoek naar dit gekke monster dat men de naam psychose had gegeven. Het had te maken met wanen, hallucinaties en het horen van stemmen. Het kon opgewekt worden door druggebruik maar je moest er een aanleg voor hebben, volgens de boeken. De artsen verzekerden mij dat ik het sowieso had gekregen, met of zonder drugs, omdat het in mijn familie wel meer voorkwam. Een oom van me had midden de jaren negentig zelfmoord gepleegd. Hij was zwaar schizofreen. Bij een tante langs moeders kant brak de schizofrenie ook

uit omstreeks het millenium. En nu was ik blijkbaar aan de beurt. Genetica heet dat dan.

Terug op school aangekomen was het tijd om examens af te leggen. Helemaal onder de kalmeermiddelen sloeg ik er toch in dit tot een goed einde te brengen. Ik behaalde mijn diploma middelbaar onderwijs met goede resultaten, maar ook dat kon me gestolen worden. Ik wou het liefst van al dood zijn, verlost van deze allesverscheurende angst die me helemaal verlamde. Dezelfde vragen doken op: waar was mijn rock 'n rollgehalte toch gebleven? Waarom schreef ik geen gedichten meer? Waarom kon ik niet meer genieten van een grassprietje dat groeide en van de bloemen die bloeiden. Waarom bleef ik worstelen met dit leven? Door deze diepe levensvragen werd voor het eerst mijn interesse voor de filosofie en de sociologie gewekt. Wat dachten anderen over het leven? Had de Griekse filosoof Socrates het antwoord gevonden op de vraag 'wie ben ik?' en wat dachten andere filosofen over het bestaan? Wat dachten Plato en Aristoteles over mens en maatschappij? En wat met Nietzsche, Popper, Kant,

Hegel, Schopenhauer, Kierkegaard, Spinoza en de vele andere denkers? Was er een alternatief voor onze Westerse jachtige manier van leven? Hoe kunnen we samenlevingsproblemen oplossen om er een betere plek van te maken voor ons allemaal? Misschien moest ik maar eens bij de wijzen uit het Oosten ten rade gaan? Misschien had de Boeddha het antwoord? Of misschien wel Confucius? Ik werd gebeten door een interesse in wijsheid, iets wat me nooit meer helemaal zou loslaten.

Op een ochtend werd ik wakker in de instelling waar ik verbleef. Ik dronk wat koffie, wenste de medebewoners een prettige ochtend en zwierf door de gangen van dit psychiatrisch oord. Het liefst van al verbleef ik in het atelier. Daar was ruimte voor creatief vermaak. Je kon er tekenen, schilderen, schrijven en musiceren. Ik zette de versterker aan en plugde mijn gitaar in. Ik gaf een rockconcert in het atelier, recht tegenover het bureau van de psychiater. Ik zong er een duet met Evy, een medepatiënte die manisch-depressief was en geweldig goed kon tekenen. Zo vulde ik mijn dagen. Met pinten

drinken, muziek maken en vechten tegen de dood en de allesverlammende angst. Ik leefde op de rand van de waanzin in een gekkenhuis tussen mensen die eigenlijk helemaal niet gek bleken te zijn. Deze mensen waren moe gevochten of hadden al heel wat meegemaakt. Of ze konden het tempo in ons snelle Westen niet handhaven. In hoeverre je dat waanzin kan noemen is me nooit helemaal duidelijk geworden. Minstens de helft van de afdeling had een verleden met drank en/of drugs. Tijdens de nachtelijke uren schreef ik alles van me af in het atelier op de computer. Ik schreef ook een brief naar Jessy, die het niet aankon dat ik daar was beland op de afdeling 'psychose', helemaal afgesloten van de bewoonde wereld. Ons contact verwaterde en zij wou dat ik vlug terug de oude werd in plaats van weg te rotten in een gekkenhuis, helemaal afgezonderd in een kamertje. Ik kwam even later in onze stamkroeg terecht, waar een man van Marokkaanse afkomst - die ik niet kende en die ik nooit eerder had gezien - me een lijn coke aanbood. Alsof het op mijn gezicht geschreven stond dat ik dat wel leuk zou vinden. Ik snoof ze op en keerde terug naar de

instelling. Het middel begon te vlug werken. Mijn hart ging sneller slaan en ik kwam terecht in de welgekende cocaïneroes. Voelde ik me maar altijd zoals onder invloed van deze drug, was ik maar altijd zo opgewekt en blij.

Zes maanden later werd ik betrappt op het gebruik van valium. Ik verging van de angst maar krijg geen angstremmers van de dokter omdat het te gevaarlijk zou zijn voor verslaving. Ik kreeg ze echter van mijn grootmoeder, wanneer ik bij haar op bezoek was. Bij een positieve test op kalmeermiddelen kon ik de kliniek verlaten. Bevend van de angst voor de grote, boze buitenwereld verliet ik de instelling, op zoek naar een andere plek om te verblijven.

8.

Ik kwam voor een half jaar bij mijn grootmoeder terecht. Ik vocht tegen de meest onmenselijke psychotische angsten en demonen waarvan je jezelf kan afvragen of ze wel degelijk in een menselijke geest kunnen huisvesten. Soms was ik te angstig om een doos valium te gaan halen en fietste ik bibberend en bevend naar de apotheek. Ik sliep uren per dag en beetje bij beetje krabbelde ik overeind.

Wanneer ik beter was, en mijn medicijnen op punt waren gesteld door de psychiater, begon ik aan mijn eerste jaar informatica aan de hogeschool. Het werd een jaar van hoge pieken en diepe dalen. Tijdens de lessen was ik ietwat afwezig en bladerde in gitaarboeken. Toch werkte ik ter goede trouw ontzettend hard. Ik zou informaticus worden, als ik hier maar in slaagde. Na de lessen zoop ik wat met de medestudenten en bleef vaak tot onder de ochtend in de kroeg hangen. Mijn stemming begon om te slaan. De depressie waaide over en ik raakte hyperactief

en had nauwelijks nog slaap nodig. Soms ging ik dagen door zonder dat ik daarbij een pepmiddel gebruikte, het gebeurde als vanzelf. Nadat ik een week lang in een chaotische toestand had doorgebracht, euforisch en met mijn hoofd in de wolken, stelde mijn psychiater een stemmingsstabilisator in. ‘Het verdikt is gevallen, we weten wat je hebt’, zei hij. ‘Je hebt een bipolaire I stoornis, het type met de hoge pieken en de diepe dalen’. Ik had het altijd al gedacht, mijn gelijkenis met Kurt Cobain was niet zomaar voor niks geweest. Ik had dezelfde stemmingsschommelingen aan mijn been. Als ik dat maar overleefde. Ondertussen trachtte ik me nuttig bezig te houden met het werk voor de vereniging Psychiatrie van Felix Sperans, dat ik volledig vrijwillig en onbezoldigd deed. Ik ging voorlichting geven aan het zesde jaar beroepsonderwijs over drugs en even later voor het algemeen onderwijs rond psychiatrie. Een paar keer per week sprak ik af met depressieve mensen en luisterde naar hun verhaal. Ik probeerde mijn licht te laten schijnen over hun leven en ten minste een luisterend oor te zijn. Ik probeer mijn steentje bij te

dragen aan onze maatschappij en de jongeren in te lichten over het gebruik van bepaalde drugs, dit vooral gericht aan de gevoelige jongens en meisjes. Ik probeerde niet met het vingertje te wijzen voor de jongeren die drugs gebruiken, maar wou het in eerste instantie bespreekbaar te maken, om de gevoeligsten onder de jongeren ervoor te waarschuwen dat veel drugs psychosen kunnen uitlokken, of een bepaald ziektebeeld kan verergeren. Wanneer even later de examens eraan kwamen, werd ik enorm euforisch. Dit keer werd ik niet depressief, maar belandde ik in een totale manie waarbij ik amper sliep. Ik worstelde me door de examens dankzij het gebruik van antimanische medicijnen waarna ik – aan het eind van de examenreeks - helemaal uitgeblust neerplofte op de zetel. Deze stress doodde me bijna, het was als een gif dat heel onopgemerkt mijn systeem binnendrong, en me in stilte probeerde te ondermijnen.

Toen het jaar aan de hogeschool met vrucht beëindigd was, voelde ik dat het mijn ding niet was. Ik was te creatief om alleen maar met computers bezig te zijn, en we werden ontzettend getraind op een toekomst met heel veel stress. Ik was een te grote gevoelsmens om enkel met machines te werken, en de stress van deze job zou me fataal worden, hoewel het wel goed betaald zou zijn. In de bibliotheek van het ziekenhuis had ik verschillende keren gelezen dat stress psychosen uitlokt, en dat wanneer je daar gevoelig voor bent, je er alles moet aan doen om dit te vermijden. Ik besloot dat ik maar eerst eens een jaar op mijn positieven moest leren komen en stopte met de studie. De leraar verklaarde me gek omwille van de goede resultaten, maar ik zei: 'Ik ga rock 'n rollen. Ik trek naar de rockschool, deze stress hoef ik niet'.

Een half jaar lang volgde ik rockacademie en werd zeer goed bevriend met mijn gitaarleraar. Ik maakte kennis met het leven van een beroepsmuzikant, die eveneens moest vechten om er te komen. Het was hard werken als

beroepsmuzikant, je was zelfstandig en had geen vast inkomen. Je was afhankelijk van de optredens die je per maand kon geven en de repetities werden niet vergoed. Rijk werd je er niet van, van die muziek, zeker niet in België, dat werd me al vlug duidelijk, en het toeren zag ik al helemaal niet zitten. Er was nog steeds dat latente depressieve gevoel dat telkens weer op de loer lag en elk moment kon toeslaan.

Alain, mijn leraar, toonde me schitterend foto's van toen hij nog zanger-gitarist was in een schitterende rockgroep. Ik genoot van het lange haar, het gitaargeweld en de drums op de achtergrond, die je bijna kon horen door alleen maar naar deze prachtige foto's te kijken. Even later begon ik zelf te repeteren bij Bart, een drummer uit de buurt, maar algauw moest ik stoppen. Ik stond tijdens een repetitie te trillen op mijn benen en vroeg me af wat er nu weer aan me scheelde. Ik bleek een klierkoortsinfectie te hebben opgelopen en zou lange tijd buiten strijd zijn.

Ik kwam via mijn leraar in contact met spiritualiteit. Zijn vrouw was een spirituele therapeute en werkte met chakra's. Chakra's zijn de energetische centra in het etherisch lichaam van de mens die verbonden zijn met de hormonale klieren. Je hebt zeven hoofdchakra's en vele kleinere chakra's. Ik liet me door haar behandelen waaruit bleek dat mijn lever er zeer slecht aan toe was. In mijn aura kon ze zien dat er nog heel wat onverwerkte emoties in mijn systeem hingen die ik nu zou gaan moeten uitzieken. Het werd het ergste jaar van allemaal. De klierkoorts brak uit en ik lig dagen te ijlen in bed met een dik aangezette lever. Ik begon wel steeds gezonder te eten en mediteerde minstens een uur per dag, en dit anderhalf jaar lang. Ik leefde als een kluizenaar maar begon wel elke dag met een uitgebreide meditatie en een gezonde maaltijd. Ik verslond boeken over boeddhisme, filosofie, alternatieve geneeskunde en transpersoonlijke psychologie totdat ik er blauw van zag. Ik moest en zou mijn plek in de kosmos zien te veroveren. Mede door mijn gevoeligheid had ik de pest gekregen aan onze consumptiemaatschappij en ik kwam steeds meer terecht

bij hippies en kunstenaars, mensen waarmee ik het zeer goed kon vinden. Deze mensen waren zo vriendelijk voor elkaar, zo relaxt en helemaal uit de rat race gestapt. Ik, die met mijn hoedanigheid steeds weer op de vlucht was geslagen voor elke vorm van stress, kon me met deze onthaastte mensen zeer goed vermaken. Ik kon niet zijn als de mensen die blijkbaar wel in de stressmaatschappij konden meedraaien, en begon dit meer en meer te aanvaarden. Mijn stemmingsschommelingen maakten gewoon deel uit van mijn totale zijn.

Na een jaar lang dagelijkse meditatie wekte ik in mijn onwetendheid de kundalini-energie op. Dit is een energie die bij de meeste mensen sluimert onderaan de ruggengraat maar door intensieve meditatie kan ze opgewekt worden. Ik had de gekste ervaringen en ging doorheen de diepste onverwerkte trauma's die teruggingen tot aan mijn geboorte zelf. Het was een soort van rebirthing zonder begeleiding. Ik verslond allerlei literatuur over het kundaliniproces en herkende heel veel in de ervaringen van anderen: allerlei paranormale

verschijnselen deden zich voor zoals psychokinese en het beïnvloeden van elektronische apparatuur. Ik heb tijdens die periode ontzettend veel steun gehad aan de boeken van Stanislav Grof, die het proces kende. Ik voelde steeds weer vuur in mijn energetisch systeem en bracht uren in een koud bad door. Gedurende een half jaar had ik ervaringen van hitte in mijn lichaam, en wanneer ik langs de televisie liep begon deze heftig te kraken. Ik merkte dat ik met mijn denkvermogen de energie kon sturen en het kraken kon beïnvloeden. Ik vond enkele van deze ervaringen terug in een paar teksten op internet over de Russische occultiste Helena Blavatsky. Ik werd ontzettend geïnteresseerd in de cultuur van de maya-indianen en bestudeerde hun profetieën over het jaar 2012. De aarde zou met heel veel rampen geconfronteerd worden de komende jaren en we zouden met zijn allen moeten samenwerken om het allemaal op te lossen. Er zouden steeds meer mensen ‘ontwaken’, en dat op zich vond ik een heel positief vooruitzicht.

Mijn psychiater begreep niks van mijn verhaal en dacht dat ik alweer psychotisch geworden was. Ik veranderde van arts en vond een psychiater die het kundalini-proces wel kende. Ik las boeken van Gopi Krishna, over zijn kundaliniproces, las eveneens de tips die Sri Aurobindo gaf en verkende de hele antipsychiatrische literatuur. Het boek van Bonnie Greenwell, 'Kundalini en transformatie', werd mijn bijbel. Een goede vriendin van me, die eveneens het proces doormaakte na een doorgedreven beoefening van siddha yoga, begreep me als geen ander. Ook zij had voortdurend intense hitte in haar lijf en de energie spoot uit haar ruggengraat omhoog. Het proces was niet tot bedaren te brengen en ik belandde alweer in een crisis. Toen ik na een angstaanval op de trein door dit alles weer doorging had het me nog steeds geen oplossingen gebracht. De psychiatrie begreep me niet met mijn ervaringen, niemand scheen dezelfde literatuur te lezen als ik. Ik voelde me eenzaam op een wereld vol gekke mensen in het veel te snelle Westen. In een vlaag van waanzin deed ik nu mijn eerste welgemeende zelfmoordpoging. Hier had ik heel mijn

leven op gewacht. Dat verdomde gevoel van nutteloosheid had nu een hoogtepunt bereikt. Eindelijk kon ik al mijn haat tegen het onbegrip in deze wereld laten zegevieren. Eindelijk was het einde in zicht en moest ik niet meer vechten op deze planeet waar iedereen maar schijnt oorlog te voeren. Ik was te gevoelig voor deze wereld, ik zag de mensen eigenlijk te graag en ik trok me alles veel te hard aan. Nu was het moment van afscheid gekomen. ‘Zet me maar bij op de lijst van rock ’n rollers die hevig geleefd hebben en vroeg gestorven zijn’, dacht ik bij mezelf. Godverdomme! Ik nam een groot broodmes, plantte het helemaal mijn lijf in, ter hoogte van mijn hart, en ging op bed liggen, wachtend tot ik zou zijn doodgebloed. Deze wereld was niet de plek waar ik hoorde. Ik was nuchter geworden, op zoek gegaan naar mezelf, en mijn hele wezen werd maar niet begrepen door een wereld die me zo vreemd was geworden. Ik besloot afscheid te nemen van dit alles en wachtte tot ik in stilte zou zijn doodgebloed. De seconden duurden uren en mijn hart ging als een gek tekeer. Op een oude rol wc-papier krabbelde ik nog

enkele laatste woorden die zouden dienen als afscheidsbrief aan de wereld en in stilte wachtte ik af tot ik zou wegdraaien. Ik had al veel bloed verloren en zou eindelijk mogen sterven. Eindelijk zou er een einde komen aan de pijn die ik reeds lang met me meedroeg. Eindelijk zou ik niet meer hoeven vechten. Ik was woedend op de psychologie, de psychiatrie en het feit dat men van sjamanistische ervaringen niks scheen te kennen in onze cultuur.

Na een half uur kwam ik toch een beetje bij mijn verstand en zag dat ondanks dat ik al massa's bloed verloren had, ik nog steeds bij bewustzijn was. Ik kon amper ademen door de steekwonde, krabbelde overeind en belde alsnog zelf een ambulance. Ik belandde even later op de afdeling intensieve zorgen. Ik had geluk gehad, mijn hart was geraakt, maar ze konden het nog naaien, en er waren geen vitale organen geraakt. Het mes was afgeschampt op het borstbeen, en had ik vijf centimeter meer naar rechts gestoken was het erger geweest. De lever zou dan geraakt zijn en eventueel zou

er een long geperforeerd zijn, maar dat was nu niet het geval. Het ergste van al was, ik leefde nog, en deze poging was mislukt ... Ik zou het leven terug onder ogen moeten durven te zien.

Ik werd opgenomen op de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis in Duffel, waar men het proces waar ik doorheen was gegaan helemaal niet kende. Ik vertelde over mijn energetische en sjamanistische ervaringen maar het werd weggelachen. Ik kreeg nieuwe medicijnen, maar ging al vlug lopen uit de instelling. Over sjamanen moest je er al niet beginnen praten, daar snapte niemand iets van. Toen ik tegen de poetsvrouw zei dat er energie uit mijn handen stroomde en dat ik de elektrische stroom niet kon hanteren, bekeek die me alsof ik van een andere planeet kwam. De psychiater deed niks anders dan medicijnen voorschrijven, en mijn ervaringen werden niet gehoord. Ik moest kost wat kost antipsychotische medicijnen krijgen volgens de dokter en de inhoud van de ervaringen waren blijkbaar niet zo belangrijk. Mijn enige houvast waren de boeken van mensen die het

proces kenden, en die erover hadden geschreven. Voor de psychiatrie was het niet meer dan een psychose die ik beschreef.

Lange tijd had ik ervaringen van precognitie gehad. Ik dacht aan een woord en even later begon iemand over het woord te praten dat ik al even in gedachte had, en dit ging zomaar door. Er leek geen einde aan te komen. Ik was in een verruimde bewustzijnstoestand beland en leek te zijn ingeplugd op het collectieve onbewuste. Ik ervoer een stroom van synchronistische ervaringen die maar niet stopten. Enorm vermoeiend was dit. Mijn binnenwereld, wat ik dacht en voelde, werd onmiddellijk weerspiegeld door wat zich buiten mij afspeelde. En met niemand kon ik over mijn ervaringen praten, niemand scheen te begrijpen in welk proces ik beland was, dus mijn enige houvast was – alweer – de boeken van dokter Grof, het boek van Olga Kharaditi over haar patiënt die sjamaan werd, en verder zweeg ik tegen iedereen over de ervaringen. Na een korte tijd liet ik de instelling achter me en ging tegen doktersadvies naar huis. Er was nergens

een psychiater als Jung aan te treffen, dus over mijn ervaringen met synchroniciteit hield ik maar voor mezelf.

Ik zou het nu zelf moeten zien te redden, zonder psychiatrie, op mijn eigen houtje. Ik was vastbesloten het individuatieproces aan te gaan en leerde naar mezelf kijken zoals ik was, niet meer, niet minder. Voortaan zou ik enkel mijn hart nog volgen en de rest kon de pot op! En al bij al was ik – ondanks alles – enorm rijper geworden. Diepe crises zijn enorm louterende ervaringen waar je sterker uit komt als je het te boven komt. Een psychose doormaken was geen pretje, en het dwong je diep naar binnen te gaan in jezelf en heel bewust te gaan leven. De antipsychiatrische literatuur liet me de dingen vanuit een andere invalshoek bekijken: misschien was ik als individu zo gek nog niet, maar misschien was er wel iets mis met onze gejaagde manier van leven? Een periode lang twijfelde ik aan mijn eigen intelligentie en gezondheid. Ik deed een paar IQ-testen en bleek een IQ te hebben tussen de 135 en de 140. Misschien was ik zo

gek dan toch niet? Of misschien moet je al goed gek zijn om niet gek te worden in deze snelle wereld?

Wat de drugs betreft, die waren niet fout op zich, ik was er alleen véél te jong mee begonnen. Iemand moet toch minstens over een zekere maturiteit beschikken alvorens men zo diep in zijn ziel gaat kijken met eventuele psychedelische hulpmiddelen. Ik was véél te jong geweest en moest dit allemaal nog een plekje geven. Het was zo dubbel: enerzijds hielpen die drugs uit het verleden me, om mij me normaal te laten voelen en lieten ze me beter functioneren (ze gingen immers de bijwerkingen van mijn medicijnen tegen) en anderzijds moest ik telkens weer opletten dat ik niet teveel gebruikte van een bepaald middel om niet opnieuw in een psychose verzeild te geraken. Het werd koorddans en om een evenwicht, en de maatschappij ging veel te snel voor me, in een tempo dat ik niet kon handhaven. En het gezeik van de mensen was ik ook meer dan beu geworden. ‘Het is niet eerlijk dat je een uitkering krijgt’, ‘ga eens werken, jou mankeert niks’ en zelfs Jessy die me wees op

mijn intelligentie en talenten en die vond dat ik er niks mee deed. ‘Puinhoop’, noemde ze me, dat kwam hard aan. Ik heb altijd gedaan wat in mijn macht lag, maar het bleef ploeteren en vechten. De psychische en lichamelijke crises, de sjamanistische ervaringen, het kundalini-ontwaken én het druggebruik uit het verleden gaven me een fulltime job. Ik moest vooral mezelf coachen, iemand anders zou het niet doen.

Ik zakte door mijn knieën. Voor de zoveelste keer. Ik ging kapot aan het lijden van de mensheid en droeg het helemaal met me mee. Het was alsof ik niet gelukkig kon zijn zolang er nog iemand daarbuiten ongelukkig was, en er was nog zoveel leed. Zoveel pijn, zoveel verdriet en ik kon het niet harden. Mijn ziel verzette zich tegen deze aarde waarop wij ploeteren met zijn allen, en ik kon het maar moeiteloos aanvaarden. Maar door zo neer te gaan onder het lijden van de mensheid loste ik natuurlijk niks op, integendeel, ik werd zelf een hoopje schroot. Dit wou ik dan weer niet en zo zette ik nog meer druk op mezelf. Ik stond op en nam het beste voor de toekomst. Ik zou de

profeet van het geluk worden. Dit keer zou ik mezelf niet meer laten wegzinken. Aan een depressieveling heeft niemand iets. Ik koos resoluut voor het leven en nam me voor om voortaan positief in het leven te staan. Als het me even niet ging, zou ik de gewoon de dagen depressief doorslapen en de depressie uitzieken tot ik weer opstond en er weer tegenaan ging. Een doel had ik nodig, een individualiteit, en die had ik nu gevonden. Ik zou schrijven en dichten, en dit mijn leven lang, tussen de depressies door, en af en toe eens feestvieren met collega-kunstenaars. Daaruit zou mijn leven voor de rest van mijn leven bestaan. Eigenlijk was ik ook wel fier. Ik had de strijd om en met mezelf aangedurfd. Ik had gebieden van de geest durven betreden waar velen niet door durven, de meerderheid legt er een laagje over, en ja, ik deed het soms ook. Maar de meeste demonen had ik ontmaskerd en verslagen, die konden me niks meer maken. En nu maar trachten zoveel mogelijk anderen de ogen te openen om ze de weg naar het licht te tonen. We moeten het pad zelf betreden en het is geen eenvoudig pad, maar de beloning die je krijgt voor het durven

aangaan van de strijd is meer dan de moeite waard. Je hebt je dan een eigen individualiteit bevochten, en dat is al heel wat.

9.

Op een dag, toen ik inkopen ging doen liep ik Erwin tegen het lijf, de kunstenaar uit café ‘De Misanthrop’ die destijds reclame maakte voor zijn theatervoorstellingen. Hij nam me mee naar zijn woning en we schenen dezelfde boeken te lezen. Het klikte onmiddellijk. Hij vertelde me dat hij dichter was in Antwerpen. Hij kende tenminste wat van de Oosterse literatuur en overhandigde mij een boek van de Nederlandse dichter Simon Vinkenoog, waar ik heel veel in terug vond. Ik maakte kennis met de beat generatie uit de jaren vijftig en zestig en had mijn soortgenoten gevonden. Ik had het nihilisme van de jaren negentig blijkbaar overwonnen en vond nu ook mijn inspiratie bij de dichters van nu. Ik las het werk van de Italiaanse transpersoonlijke psychiater Dr. Roberto Assagioli. In geen tijd bestudeerde ik eveneens een deel van het werk van de Amerikaanse filosoof en psycholoog Ken Wilber en had daarmee uitgebreid kennis gemaakt met de filosofie van Oost en West, en leerde ontzettend veel over de verschillende denkbeelden

die er bestaan over het bewustzijn van de mens. Ik kon alles koppelen aan het werk van Simon Vinkenoog, die ook veel over esoterische en spirituele onderwerpen schreef, en wisselde ervaringen uit met Erwin. Na jaren te hebben gevochten tegen drugs, depressie en zelfmoord kon ik me nu goed vinden bij het optimisme dat Simon Vinkenoog uitstraalde. De kundalini-ervaring en de rebirthing had hoegenaamd heel veel opgeklaard, maar er was nauwelijks een Westerse psychiater te vinden die het proces een beetje kende en kon begeleiden. Ik had tijdens die periode meer gehad aan een sjamaan, dan aan een psychiater, geloof ik. Ik begon een uitgebreide studie van het sjamanisme en zou maar zelf mijn eigen waanzin moeten zien te boven te komen. De meeste sjamanen gingen ook doorheen ernstige crises tijdens hun jeugd jaren alvorens zich een weg te hebben gevochten doorheen de demonen van het onderbewuste. Dan pas konden ze hun maatschappij iets bieden. Mijn eigen sjamanistische ervaringen hadden zeer veel opgeklaard en inzicht gegeven in mezelf en in de oneindige diepten van de menselijke psyche. Dit inzicht in dergelijke

processen van de geest heeft de psychiatrie me nooit kunnen bieden. Veel verder dan medicatie voorschrijven kwamen ze niet. Enkel bij de transpersoonlijke psychiater Stanislav Grof en dokter Roberto Assagioli vond ik wat ik zocht. De kennismaking met de transpersoonlijke psychiatrie was dan ook een openbaring.

Ik word uitgenodigd door Erwin om te komen helpen op de Tweede Nacht van de Powezie in Antwerpen. Diezelfde dag ontmoette ik Simon Vinkenoog in het bouwcentrum te Antwerpen, waar hij zijn kroniekschrijving 'Herem'ntijd' voor me signeerde. Het was een geweldig actieve, positieve en leuke man en ik genoot van zijn bespreking over Jack Kerouac en de beat generatie, waaronder Allen Ginsberg en William Burroughs. Even later nam Simon's lieve en charmante vrouw Edith enkele foto's van ons, en ik keerde terug naar het station van Antwerpen, waar ik had afgesproken met de Leuvense dichteres Paz Smidts. We begaven ons tegen 20 uur naar het gekraakte Nief Badhuis voor de Tweede Nacht van de Powezie. Ik genoot er van Hans

Plomp, de man die me destijds nog bijstond met zijn boek 'Uit je bol'. Ik voerde een kort gesprek met Hans over manische psychosen en het sjamanisme, en Hans begreep me volkomen. 'Onze cultuur snapt het totaal niet, en als je eruit wil komen is kennis van de heilige planten en het sjamanisme de enige methode', zei Hans, die zelf door enkele crises was geweest in zijn leven. Hans droeg enkele prachtige gedichten voor en maakte enkele grappige opmerkingen over zijn eigen perioden van waanzin en zijn manische psychosen. Zelf zag hij het als een sjamanistische inwijding, de psychiatrie zag dit echter anders. 'Mijn gedichten van voor ik gek werd zijn lang niet zo interessant als die van na mijn gekte', zei hij op het podium. Ik schaterde het uit.

Thuisgekomen herlas ik het boek 'Op pad naar de sjamaan' van Olga Kharaditi nog eens door. Het boek handelt over een schizofrene jongen die stemmen hoort van zijn oom. Samen vertrekken ze naar het Altai-gebergte in Siberië waar ze beiden worden ingewijd in het sjamanisme. De patiënt bleef er achter om de stam te

gaan leiden. Het zoveelste boek dat een ander licht werpt op schizofrene toestanden van de geest. Volgens de transpersoonlijke psychiatrie wordt de psychose gezien als een spiritueel proces. En tijdens een spirituele crisis heb je niet meer nodig dan een gids die je begeleidt op je reis. Geen wonder dat vele psychotici zich zo interesseren in de alchemie, het sjamanisme, de esoterie en het spirituele in zijn geheel. Het Westen is dit totaal vergeten en richt zich enkel op de medicatie, die slechts een deel vormen van het verhaal. Had ik maar een sjamaan gehad destijds, iemand die bekend was met het reizen door de geest, iemand die de demonen van het onbewuste reeds verslagen had, en die me nu een landkaart kon bieden bij mijn reis doorheen dit onontgonnen terrein. Ik zou ze nu zelf gaan opzoeken, die geestesreizigers, via boeken en workshops. Ik had jaren geen drugs meer gebruikt dat ik bijna vergeten ben welk effect het eigenlijk gaf, tot enkele nachtelijke escapes weer voor opheldering zorgden. Onze cultuur – en ik zelf ook in het verleden -gaat helemaal fout om met zowel legale als illegale drugs, we zouden een voorbeeld

moeten nemen aan de indianenculturen die hier met veel meer wijsheid mee omgaan.

Ik stond na een lange tijd uiteindelijk veel positiever in het leven en begon terug te schrijven. Ik belandde tussen de Antwerpse dichters en voelde me er ontzettend goed bij. Deze mensen lazen dezelfde boeken en begrepen elkaar. Simon Vinkenoog zagen we een beetje als de geestelijke vader van de poëzie die nu leeft in Antwerpen en omgeving, en ik besloot Erwin wat te helpen bij wat in mijn mogelijkheden lag.

10.

Wanneer ik terug kijk op de afgelopen jaren heb, ben ik enorm gelouderd maar ook enorm wijzer geworden. Ik heb ervaringen gehad die verre van gemakkelijk waren, maar ze hebben me gemaakt tot wie ik nu ben, en ik ben eigenlijk best wel tevreden dat ik zo'n bewust mens geworden ben. Ik ben veel rustiger gaan leven, heb volledig afstand genomen van onze jachtige manier van leven, en voel me vrij stabiel nu. Wanneer ik niet kan uitslapen ben ik overdag doodziek, dus ik heb geleerd op mijn eigen tempo te leven. Ik ben enorm gaan nadenken over onze cultuur. Ik ben ongelooflijk blij in een land als België te leven, met een sterke sociale zekerheid, en met een geweldige welvaart, maar ik ben ook gaan beseffen dat we misschien geestelijk veel missen. Het verbaast me niet dat mensen die Azië bezocht hebben met hetzelfde inzicht terugkeren. Ik tracht voor mezelf de wijsheid van het Oosten te combineren met de welvaart van het Westen. Onze cultuur is vooral gericht op 'hebben' en 'doen', terwijl de Oosterse landen zich meer op het 'zijn'

richten. Ik tracht vanuit die zijnstoestand te leven, en kan leven met weinig geld. Er is nog zoveel werk te doen, ook in eigen land. Er is nog zoveel armoede en zoveel mensen leven nog onder de armoedegrens. Dit doet nog steeds pijn wanneer ik me dat realiseer. Ik kom zelf van heel ver en heb ook in armoede geleefd, toen ik nog niet erkend was als persoon met een psychische handicap. De depressies echter, hebben grotendeels plaats geruimd voor een groter bewustzijn. Elke mens kan zijn steentje bijdragen aan de maatschappij en aan de wereld, als we op zijn minst diep naar binnen durven gaan. Als we met zijn allen kiezen voor verdraagzaamheid en solidariteit op wereldschaal, dan is er hoop voor de toekomst. Onze ecologische crisis, het broeikas-effect en de opwarming van de aarde dwingen ons nu stappen te nemen in die richting. We worden nu uitgedaagd om het hoofd te bieden aan problemen die ons allen aanbelangen. Ik heb het gevoel dat er de komende decennia nog enorme veranderingen zullen plaatsgrijpen. Zowel in onze Belgische samenleving, als in de wereld, en dat die ons allen zullen brengen naar een groter bewustzijn, als we

de stap maar durven nemen om naar binnen te kijken en bewuster willen gaan leven. Theoretisch gezien is het mogelijk om armoede de wereld uit te helpen, en de bronnen op de planeet eerlijk te verdelen. Zou het toenemend aantal depressies, zelfmoorden, burn-outs en andere welvaartsziekten in België er niet op wijzen dat we het roer dringend moeten omgooien? Wat kunnen we leren van andere culturen die het materieel minder breed hebben, maar schijnbaar gelukkiger door het leven gaan. Is de tol die we betalen voor onze welvaart niet hoog? Moeten we niet terug meer tijd nemen om te gaan 'zijn'? Ik heb zelf ervaren dat je echt gelukkiger wordt door een minder materialistische levenshouding, en door meer te gaan leven vanuit spirituele waarden. Ik geloof dat steeds meer mensen tot die conclusie zullen komen. De antithese die volgt op de individualistische en kapitalistische levenshouding, kan na een paar ernstige depressieve inzinkingen, of zelfs na een bewustwordingsproces, plaats maken voor een veel minder gejaagde manier van leven. Zo zullen we ook minder drank en pillen nodig hebben om het vol te

houden. De helft van onze maatschappij draait op antidepressiva, als je naar de verkoopcijfers kijkt. We leven in een pseudo-geluk zonder tijd voor onthaasting en lanterfantien. Voor mezelf ben ik anders gaan leven na mijn opnames in de instellingen, maar vele mensen zie ik nog blind door het leven gaan aan een ongelooflijk tempo, alsof het niet anders kan. Wij gaan veel te gejaagd en onnatuurlijk door het leven. De mens is niet gemaakt om op mechanische wijze te worden gereduceerd tot producent en consument. Er is meer!

Na mijn kundalini-ontwaken, een ongelooflijk intens en pijnlijk proces dat me bijna doodde, en tal van piekervaringen (cfr. Abraham Maslow), ben ik me enorm gaan interesseren in het bewustzijn en alles wat daarover te vinden is in de literatuur. Dit bracht me ook bij de cultuur van de Maya's. Ik ben vrij positief met wat er in de verschillende religieuze en mystieke teksten wordt geschreven. We leven blijkbaar in een enorm cruciale fase van de mensheid waarop het gevolg meer vrede en harmonie zal zijn. Dat wil ik graag geloven, en daar wil

ik graag aan meewerken. De maatschappij die nu in het Westen zal verschijnen heeft alles in zich om rustiger te gaan leven. Het informatietijdperk en de computertechnologie draagt hier zeker tot bij.

Gevoelige mensen met een sensitief zenuwstelsel zullen het altijd moeilijker hebben in onze jachtige samenleving. Toch zitten er vele pareltjes tussen die gewoon de kans dienen te krijgen om tot bloei te komen. Rustiger leven en jezelf de kans geven om voldoende te slapen is een absolute vereiste. Enkel een wekker zetten als het echt nodig is, en verder de natuur zijn werk laten doen is de beste methode om evenwichtig te blijven. Een depressieve periode lost zichzelf soms op door gewoon meer te slapen, zonder dat daar medicijnen aan te pas komen. Slaap is een sterk onderschat natuurlijk medicijn!

Ik red me verder wel. Het nihilisme is helemaal voorbij. Ik sta helemaal anders in de wereld. Ik heb respect voor al het leven op deze aarde en ben als een sterker mens teruggekomen.

Ik hoop uit de grond van mijn hart dat de hedendaagse psychiatrie zich in de toekomst zal informeren over de kennis rond energetische en sjamanistische ervaringen. De transpersoonlijke psychiatrie tracht hier reeds werk van te maken. Na mijn ervaringen zie ik de psychose als een veranderde bewustzijnstoestand, die echter kan uitpakken als een intense angstige ervaring als je niet de juiste begeleiding krijgt. Ik ben het helemaal eens met dokter Stanislav Grof die stelt dat een veranderde bewustzijnstoestand dé toegang is naar een hogere staat van zijn. Voor sommigen pakt het echter uit als een angstige ervaring, en dan kan je van een psychose spreken. Anderen belanden na een intensieve meditatie ook in een veranderde bewustzijnstoestand, maar zonder de angst. Dan kan je spreken van een transpersoonlijke ervaring: de ervaring van het goddelijke, inzicht in de eenheid van de kosmos. Medicijnen kunnen zeker helpen om je uit een psychose te krijgen. Een synthese tussen de kennis van de hedendaagse psychiatrie, de antipsychiatrie en de transpersoonlijke psychiatrie lijkt de meest

integrale benaderingswijze. Dokter Grof doet dit uitstekend.

11.

Ik geloof in een toekomst waarin we kunnen leven en werken, zonder dat we ons in een waanzinnige rat race hoeven te begeven, opdat de spelende mens, de homo ludens, zich mag ontluiken in ieder van ons. Ieder mens is een (levens)kunstenaar, ieder mens is een ster, en we zullen het samen moeten doen. Met zijn allen zijn we wereldburgers, in één groot dorp, dat Aarde heet.

Ik hoop dat we met zijn allen meer gaan investeren in een wereld waarin depressiviteit gewoon uitgeroeid zal worden. Mentale ziekten en armoede gaan vaak hand in hand, en het één kan het ander veroorzaken. Ik droom van een wereld, waarin geestelijke gezondheid het belangrijkste zal worden voor de volksgezondheid, een absoluut mensenrecht waarin diep in geïnvesteerd zal moeten worden. Tevens weet ik dat elk mens een kunstenaar is, dat elke mens zal thuiskomen op een plaats bij zichzelf en dat elk gevecht de moeite waard is om te strijden. Samen zullen we gelukkig worden, als we stapje

voor stapje ons een weg weten te banen van duisternis naar licht. Als we daarin met zijn allen in slagen, dan is dit boek niet voor niks geschreven. Mijn leven is er één geweest van hoge pieken en diepe dalen. Ik heb geleefd in de roes, en ik heb geleefd in ascese. Nu tracht ik het middenpad tussen beide te bewandelen, ietwat met een nuchter hoofd in de wereld van vandaag te staan. Ik draag mijn steentje bij met de glimlach die ik schenk aan de mensen die ik in mijn leven ontmoet, waarvan sommigen dit op waarde weten te schatten. Ik weet dat wij met zijn allen een wereld van verschil maken, door trachten positief in het leven te staan. Het is niet zozeer het resultaat wat telt, als wel de niet-aflatende poging. Wat een mens ook krijgt te verduren, er is altijd een straal van licht aan het einde van een donkere gang, en als strijder en profeet van dat licht nodig ik u allen uit het samen te veroveren, in de wetenschap dat het ooit weer donker kan worden. We gaan voor het licht. Voor de vrede. Eureka!

Peter Bracke

Nawoord

Quinten is van de harddrugs vanaf. Hij rookt nog steeds joints maar heeft een goedbetaalde job bij een telecombedrijf. Hij droomt ervan een gezin te stichten en veel kinderen te maken. Hij is verhuisd naar Antwerpen en vult zijn dagen met werken en studeren. Deze heftige puber is inmiddels opgegroeid tot een dertigjarige man die zijn energie steekt in een carrière als informaticus. Van harddrugs moet hij totaal niet meer weten, hij is er helemaal tegen geworden, maar de joint is gebleven.

Jessy is verhuisd naar een nabijgelegen gehucht. Haar dochter is inmiddels bijna negen jaar oud. Ze rookt nog steeds wiet maar is stabiel geworden en heeft een totaal andere vriendenkring. Ze gaat elke dag werken in een taverne in de buurt om haar dochter alles te kunnen geven wat ze nodig heeft. Haar leven van vroeger ziet als het leven van een andere persoon. Ze kan het haast niet vatten dat het haar leven is geweest. Van dealen en drugs heeft ze haar buikje vol. Ze rookt af en toe haar jointje en

wil verder met drugs zo min mogelijk in aanraking komen. Nog steeds zijn wij beste vrienden.

Harry is plotseling overleden op zijn negenentwintigste na een hevig leven vol depressies, drank, drugs en psychosen. Plotseling kreeg hij totaal onverwachts een hartaanval en overleed ter plekke. Zijn lichaam heeft het begeven onder zijn heftige levensstijl.

Remco is zijn eigen weg gegaan. Met hem heb ik nauwelijks nog contact. Hij vond het niet nodig om stilaan nuchter te worden en volwaardig mens te worden die ook zonder drugs door het leven kan gaan. Ons contact verwaterde meer en meer.

En ik, Peter, vul mijn dagen met schrijven, dichten, musiceren, en de dagdagelijkse dingen. Ik heb mijn handen vol met het doen van het huishouden, neem trouw mijn medicijnen tegen psychose en tracht me verder ver weg te houden van alle vormen van stress. Mijn druggebruik is quasi gestopt. Ik heb nog eens enkele

keren een opwekkend middel gebruikt, maar verder boeit het me niet meer zo. De lol van de drugs is er zo'n beetje af en de grote uitpattingen heb ik achterwege gelaten. Ik bereid me momenteel voor op een studie sociologie aan de universiteit en sta na de vele gevechten enorm positief in het leven. Ik houd me bezig met vrijwilligerswerk rond armoedebestrijding. Ik pluk de dag.

Aanbevolen literatuur:

Aron, Elaine N., *Hoog Sensitieve Personen*,
Nederlandse vertaling, Uitgeverij Archipel, Amsterdam,
2002

De Hert, Marc en Sperans, Felix, *Bij de psychiater*,
EPO, Antwerpen, 1997

Dutrieux, Denish, *Kundalini, Goed omgaan met
innerlijk vuur*, Uitgeverij Ankh-Hermes bv, Deventer,
2004

Greenwell, Bonnie, *Koendalini en transformatie*,
Nederlandse vertaling, Uitgeverij Ankh-Hermes bv,
Deventer, 1993

Grof, Stanislav & Christina, *Spiritual Emergency,
When Personal Transformation Becomes a Crisis*,
Jeremy P. Tarcher/Putnam, Penguin Putnam Inc., New
York, 1989

Jamison, Kay Redfield, *De verzengende muze (Eng.
Touched with fire)*, Nederlandse vertaling,
Candide/Wrede Veldt; Amsterdam, 2005

- Kelly, Robert E.**, *Manic-Depression, Illness or Awakening*, Knowledge Unlimited Publishing, Bedford Hills, New York, U.S.A., 1995
- Marletta-Hart, Suzanne**, *Leven met hooggevoeligheid – van opgave naar gave*, Uitgeverij Ten Have, Baarn, 2003
- Sams, Jamie**, *De droom dansen*, Nederlandse editie, Kosmos-Z&K Uitgevers B.V., Utrecht, 1999,2001
- Sienaert, Pascal** (en D. Els), *Manisch depressief*, Uitgeverij Lannoo, Tielt, 2003
- Wilber, Ken**, *Integrale Psychologie*, Nederlandse vertaling, Uitgeverij Ankh-Hermes bv, Deventer, 2001